

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உபுத். சத். உச.] துஷாசு உஸ்ரு. மார்சுபுதீம. உசு நேயத் வியாழக்கிழமை, Thursday, December 28, 1843. [Vol. III. No. 24.

வேதியரொழக்கம்.

கூம். சோதனை.

நிருச்சபையைப் பற்றின ஓழுக்கம்.

க. உனக்குவிட்ட சிமையிற் சோம்பலின் நித் திரிகிறாயோ? ஒரு வடுகுத்திபிருக்கும் ஊருக்குப்போய் விசாரிக்கிறாயோ? மற்றவர்களைப்போல ஏழைச்சனங்களுக்கும் பராமரிக்கிறாயோ? உபதேசிக்கேட்ட தரித்திரர் பேசாதருக்கு விருத்தவலோ? என் இரட்டிக்கவந்த வலாயென்றாயி இந்நோ தரித்திரர் உபதேசிக்கேட்டார்களென்றார். இனித் தரித்திரரை விசாரியாத உபதேசியாய்க்கண்டதமாய்க் கணக்குக்கோரோ?

உ. சிமை திரியும்பாது கீசெய்புகீ தன்மைபெய்சை? ஒருருக் குக்கென்றப்போலே சிறு சிவகளை ஒருத்தனையும் விடாதழைப்பித்துப் பாவவிமோசனஞ் செய்ததோலென்று விசாரித்துக் குறைகண்டவிடத்திறுந்நாடித்துத் தாய் தகப்பனை சித்தித்தவர்களையடித்துச் சிறிபேரர்செய்த குற்றங்களைப் பெரியோர்மேற் குறைகண்டால் இவர்களுமவர்களை ஆண்டவரது ஆக்கிணக்கஞ்சுப் புத்திசொல்வாயோ. ஆரிலேசெய்த ஆவலாதிபும் பிடித்தசண்டையும் வளர்ந்த பசையும் விசாரித்துக்கண்ட குறைகளைத் திரிக்க உபாயமாய் சபமும் பபமும்சாட்டிப் பிரயாசப்படுகிறாயோ? ஊருக்கூர் திரித்தொருநாள் பிராத்தனைபண்ணிப்போட்ட சோதனைகேசேவித்துக்குப்போய்க்கொண்ட மரத்திரத்திலே உன்சுடந்திர்த்தெய்த் திருக்கிறாயோ?

க. சனங்களுக்குப் பட்சத்தைக் காட்டுகிறாயோ? உபதேசிக்கேட்டும் மகிமைக்குஞ் சொல்லும் தியாயங்களுக்கும் சனங்களுக்குச் வேண்டியவல்லாத உன்கோபத்துக்கும் உன்சுடந்திர்த்தெய்த உனக்குயோசியமல்ல. உலகமெய்யசாராருக்கிப்புக அஞ்சிறுதுசரிபோ, கீ காட்டும் பரமஞானத்தைப்பற்றி உன்னைக்கண்டவுட டன் எல்லாரும் ஓடுக்கி ஓடுக்கையிற் திருவே உனக்குயோசியம்.

ச. சனங்களைத்தேற்றமே உனக்குக்கருத்தல்லாதே வேறிலையென் றொல்லாராக்குமொப்பிக்கப் பிரயாசப்படுகிறாயோ? அவர்களுக்கு இச்செய்யமாறல் உன்மேலே பட்சமும் வணக்கமுமுண்டாம். அப்போது கீ அவர்களை எப்படியாட்டவேண்டுமோ எதிராம். கொடிய சிக்கத்தையும் பட்சத்தாலமத்தி ஆட்டுவாரிவிடுவாயோ? இத்தப்பட்சமும்வல்லாவிட்டால் இரமில்லா விதைப்புப்போலாசியிவவுகாண்பதரிதே.

கி. இதமியித்தமாய்க் பிறர்களைப்பொருளாசை காட்டாதிருப்பதா விதமும்வெண்டியதாமே. எந்த ஆசைகாட்டினாலும் உனக்கிணமாவதல்லாத கீபடும் பிரயாசமெல்லாம் உனக்குவெண்டிப்படுகிறெயன்றுதோன்றுமே. அதிலுமவர்களுக்குமேற் பட்சமவராமல் அருவருப்புண்டாம். அறிசெய்கிஷ்ட சினைப்பர் கொள்கித்திருக்குமே. ஓழி உபதேசஞ் சொல்லிக்கொண்டு திரிசிறவர்க்கு தங்களுக்குவெண்டியதெல்லாஞ் சனங்களைத்திரிவே வங்குவதே தியாயமென்றபின்பெழுதினதாவது, இதுமெய்யாயினும் இதுநூற் சத்தியவேதம்பரம்ப விக்கினமு முண்டாமென்றமையால் காடுகுருவனும் கையிலொன்றும் வாக்மாமல் திரிசிறெனன்றார். இந்நோ பொருளாசை வேதம்பரம்புதிறுந்நு விக்கினம்வந்தால் எந்த ஆக்கிணக்குப் பாத் திரமாவாரிசென்.

உ. ஆசாமயம் போகவொட்டாமற் சனங்களுக்குதவப்போகிறாயோ? சமயத்துக்குச்சொன்ன ஒருவார்த்தைப்பற்றி பலவாத்தமங்களைக் கையெற்றவதெனினாடி அத்தச் சமயத்தப்பினும் வையாதுமாகாத. ஒரு வறமையிலுமாயினும் விக்கினத்திலுமாயினும் தத்தனைத்திரி செய்கிணக்கேட்டால் ஒருசாழிகை சிந்தவேண்டாம். உடனே போய் ஆதாதனும் உறதியுஞ்சொல்லி அவனை விதிரப்படுத்தப் பிரயாசப்படுவாய். அப்படி மற்றொருவன் மயக்கிணதை அறித்தவுடனேபோய் சபமும்பபமும்சாட்டி அவனைத்திரி ரூப்ப உன்சுலானதெல்லாஞ் செய்வாய். இந்த ஆசைபோய்ட விழுலாசைத்தாக்கி விழுந்தாசைத்தாக்கி எல்லாசையுக் கையெய்தற் சமயங்களைவிடவேண்டாம்.

கூம். சோதனை.

அஞ்ஞானிகளைப் பற்றின ஓழுக்கம்.

க. இறிதவர்களை மாத்திரம் விசாரிக்க உனக்குக் கட்டுகின்றிருக்கிறாயோ? இறிதவையினார்த்தியம் பரம்ப அஞ்ஞானிகளுக்குச் சத்தியவேதத்தை அறிவிக்கக்கடனில்லையோ? இவர்களை விச்சலிமாப்குறித்த உபதேசிக்கக் கையெய்க்கப்பட்டார்கள். கேட்டவர்க்கு ஞானத்தினுணக்குக்கடப்பிற் பிறப்புப்போல் ஆசையாவவர்களைறித்த ஞானத்தின்படி சாக்கமுக்கிப் பிரயாசப்படுவது சியாயம் ஆயினும் சகல அஞ்ஞானிகளையும் படிப்பித்த ஞானத்தினை பெறவிக்க வருத்தித் திரியுக்கொண்ட யேசுசாதர் சந்தித்தாசல்வோ? ஆசையால் உன்னைத்தேடிவேதத்தைத்தேடி வத்தவர்களைக் குமாத்திரம் அடைச்சொல்லுகிறாயோ? கீயே அவர்களைத்தேடி உபாயமாய் அவர்க்கு மயக்கத்தைக் காட்டிப் புண்ணிப்பத்தின்மேலும் மோட்சத்தின்மேலும் ஆசைப்பறவியித்து அவர்க்கு மகிமைத்திரும்ப வழியெல்லாம் பார்த்திறு உன்சுருதிவியல்பாம்.

உ. அஞ்ஞானிகளைத்திரும்ப அவர்களைநாசிக்கும் அபத்தக்களை ஆராய்த்தறிப்பப் பிரயாசப்படுகிறாயோ? எஞ்சிக்குணத்தை அறிபாதவன் அதற்கான மருத்துகொடுப்பாரோ? அஞ்ஞானத்திலு வழுக்குத் தப்பித்தனை அறிபாயல் மறப்பாரோ? அவைகளைப் படிக்கவும் அதற்குரிய தியாயங்களைப் படிக்கவும் உனக்குக் கட்டுகிறாயே. விசேஷமாய் எதுக்கும் பொதுவாகச் சிவதிபாயக்களுண்டாம். அவைகளை விசேஷமாய்ப்பிக்கடவாய்.

க. சபாபமாய்வருஞ் சமயங்களைக்கொண்டு கீயவர்களுக்குப் புத்திசொல்லப்பார்க்கிறாயோ? அறிசெய்கிஷ்ட குசையப்பர் யேசுசாதருக்கு முதுபுத்தேசியாக்கும். அவரே சித்துதேசத்திற் போய்ப்பான தேவர்க்கு கோவில்களைக்கிஷ்டத்தைக்கொண்டு எண்ணப்படாதபேர்களுக்குச் சத்தியவேதத்தைப் போதித்ததறிவோம். அப்படியேவந்த பரிபடைகோவு தாமதமும் வாயிலாய்நடிக்க உபாயங்களை அறித்தவனாகவும் இத்தக் குணங்களுக்கும்முண்டாவில்லைபோலென்றும் பார்த்தில்லாததை அடையப் பிரயாசப்பாடக்கடவாய்.

கூம். சோதனை.

அவலத்தைக்காரணப் பற்றின ஓழுக்கம்.

க. ஒருவன் அவலத்தையாய்க் கிடத்திறுந்நித்து உன்சுபழையாதேபோலதும் உடனேபோகிறாயோ? என் அவசரமிருத்தானும் இதுமேலவசமொன்றில்லை. இதுவே உன்சுத்தியோசத்தின் முதற்கருமமாகவும் உன்சுருதிநிறை முநற்கடனாகவும் உனக்குவெண்டிய முநற்கருத்தாகவும் எண்ணக்கடவாய்.

உ. அவலத்தைக்காரி டிட்டப்போய்ப்படித்த ஆயத்தத்தைப் பண்ணிக்கடப்பிண்கைப் பாடமொப்புவித்தாற் போலக் குழறிச்சொன்றார் போதுமென்றிருக்கிறாயோ? மரணமே மோட்சத்துக்காகினும் சரகத்துக்காகினும் வாயிலாமே. பசாசை சோதனையில் அகப்படாமல் அந்தச்சனமே தப்பினுவினிப்பயில்லை. அத்தச்சனத்தின் மோசம்வந்தால் வத்தகேடுன்றாக் திரும்பாதே. இதையறித்த கீயித்த ஆத்தமத்தைக் கையெற்ற மெய்யான ஆசைபோடு அவனவனுக்குத் தக்கதாகப் புத்திசொல்லி விசுவாசம் எப்பிக்கை பத்தி மனவதரம்ப அவனுக்குண்டாகக் கட்டவுருகியமுது பிரயாசப்படுவெண்டாமோ?

க. அவலத்தையின்றி வத்தவியாதி செடுகாத்திக்குல் அடிக்கடிய வணக்காணப்போய்ப் பொதுமைபயிருக்கவும் கலமரணத்துக்காய்த்தஞ்செய்யவும் உறதியொல்லிக்கொண்டு வருவாயோ; எத்தனைபேர்க்கு வியாதி பொதுக்கொண்டாமல் ஆத்தமத்தைப்பூர் கொடுத்தார்கள். எத்தனைபேர்க்கொவெனில் சரித்துக்குவந்த வியாதிமால் தாழ்ச்சியடைத்து தக்கன்பாவங்களை வெறுத்து ஆத்தமம் பிழைச்செய்தார்கள். அவர்க்கு அப்படிக்கொடாம வித்தத்திமையால் வியாதிபெய் பலகூப்பெ பொறுக்க கீயே புத்திசொல்லக்கடவாய்.

ச. மரணங்கிடுகைதென்று கீ ஆயத்தஞ் சொன்னவுடனே அவனை விட்டுப்போகிறாயோ? அத்த ஆத்தமத்தைக் கெடுக்கவந்தப

சாக அப்படியாகக் குபோகாமல் ஆத்தமம் பிரியுத்தினாயுள் கூட வே நிற்ருமல்லோ? அவனுக்கு நினைவெல்லாம் போனதென்பாய். ஆகிலும் அடையாளங்கொடுக்க மாட்டாதேபோனாலும் காதிலே சொன்னதை அனேகம்விசை கேட்கப்படுமென்றவலதைபாய்க் கிடந்து பிழைத்தபலரை சொன்னதறிவோம். மற்றப்படிய வே ருள்துஞ் செய்யுமென்று அந்த ஆத்தமத்துக்குதவி செய்ய ரீதியும் மற்றவர்களும் ஆண்டவரை வேண்டுகொள்ளுகடவீர்கள்.

இ. வியாதியாய்க் கிடக்கிறவர்கள் வறுமையைக்கண்டிருக்கி உ ள் ளுலாகாதேபோனாலும் உடையவர்களுக்கொண்டு தையயிபா டிதவிசெய்யப் பார்ச்சிறுமோ? ஆரோச்சியிருந்தால் இரந்தானு லும் பிழைப்பார்கள் தரித்திரமுட வியாதியுள் கூடினாற் பிழைக் கும் வழியில்லாமையால் அவர்களுக்குதவிசெய்ய மற்றவர்களுக்கு முழுக்கடன்குளே. இங்ங் நியாயங்களை அவர்களுக்குக்காட்டி இங்ங் சமயத்திலுதவாமற்போனால் பாவமென்று சொல்லி வியா தியாய்க்கிடக்கும் வறியவர்க்காதுதவாகவும் மற்றவர்க்குப் புண் ணிபமுண்டாகவும் பிரயாசப்பவோம்

க. செத்தவர்களை மரியாதை வணக்கத்தோடேயும் பத்தியா ளையோடேயும் செய்புஞ் சடக்குணைமுடித்துப் பூச்சியத்தோட டக்கவருவாயோ? இது திருச்சபையிலே யிகவும் எண்ணப்பட்ட கருமம். எறித்த பிரேதங்களை ஒளித்தெந்தட்டக்கினதிலும் அ டைகம்பேர்கள் வேசாட்டிகொண்டிருப்பிராணைத்தத்தவறியோம். இங்ங் புண்ணியத்தினாற் குறியென்பவர் ஆண்டவரால் அதிச யமான சகாயங்களைப் பெற்றதாக வேதத்தொழுதுதவல்லா? மீளவும் செத்தவர்களாத்தமத்துக்காகக் கூடினபயவருமகக் கு ப் வேண்டிக்கொள்ளவும் பிச்சை தருமங்களை எடுத்தவும் சொல்ல க்கடவாய். செத்தவன் மனிதர் தரித்திராமில் அந்த ஆத்தமத்து ச்ரு மறவன் விசேஷமாய் உதவிசெய்யும்படிக்குப் பிரயாசப்பட்ட க்கடவாய்.

அம். சோதனை.

விக்கென்களைப் பற்றின ஒழுக்கம்.

க. அஞ்ஞானிகளினாலும் பசாசுகளினாலும் சத்தியவேதத்துக்கு விக்கென் வந்தவிடத்தில் எல்லாத்துக்குமுள்ளே ஆண்டவருதவி வைத்தேட மினைக்கிறுமோ? சத்தியவேதம் பரம்பலமுக்குவதும் கத்தவிக்கென்களை நீக்கிவைத்தவதும் ஆண்டவர்காரியமுட வரா மல்மாத்திரமாகும் கருமமுமல்லவா ஆகையால் அவர் பாரமுடம் க ம்பிக்கையும் முழுதும்வைத்து வேண்டிக்கொள்வது நியாயம். சி லபேர் ஆபத்துவந்தபோதே எல்லாத்தையும்நினைத்து எல்லாவுத வியையுந்தேடி ஆண்டவரைமாத்திரம் நினைப்பார்கள். அப்போ தவரும் இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உதவிசெய்யச் சித்தமாவா ரோ?

உ. வத்தவிக்கென்களைத் திரக்கப்பறச்சலுகைதேடினாற் குறை யல்லச் செய்யவேண்டிய கருமந்தானே. ஆகிலும் தேயுமனிதர் சலுகையினுன்றி முழுதும்பிணாற் குற்றமாமே. புறச்சலுகை உதவிதேடினவிடத்தில் அதைக்கொண்டவர்க்கு கருமத்தை முடிக்கவேண்டிக்கொண்டுதான் அவரைமாத்திரம்மப்பக்கடவரன். ஆண்டவரை நினையாமல் மனிதருதவியை கம்பினதினால்அனேகமு றைகாரியமாகாமற்குவேது நிச்சயம். வேதத்திலெழுதினபடியே ஆசனெக்கிற ராசாவை ஆண்டவர் கோபித்த நீ சிரிய ராசாவை கம்பினதொழிய ஆண்டவரை நினையாததினாற் சிரிய ராசாவின் ப டை உனக்குதவியுமானதல்ல. இனி இன்று முதலுக்கமேலே பல படை எங்குமெதிர்த்து வரவுக் காண்பாடுமன்றா.

க. எழும்பின கலாபத்துச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே உனக் கு வருமுதல் மினைவென்ன? புதிதாய் முகத்தவிசமயமே அடித்த காரும் முகத்திற் காயுமொடுக்க உறங்கயுக்கவாயோ? உன க்கு முத்திரம் அஞ்சி நீ தட்டும் வழியைப் பார்ப்பாயோ? கல்ல இடையன் தான்மேய்க்குமாடுகளுக்காகவுயிரைக்கொடுப்பான் என் னு யேகநாதர் திருவுயமபற்றினதல்லாதே அப்படித்தானே செய் தார்?

ச. ஒரோரிடத்தில் விவகிப்போவது கல்லதாம். அப்படியே யேகநாதருஞ் செய்தார். ஆனால் விவகிப்போனாலும் மற்றச் ச னங்களுக்குக் கேடுவருமொவென்று இரக்கத்தினால் அஞ்சுவதல் லாதே உண்ணப்பற்றி அஞ்சவேண்டாம். உக்தொழில்செய்திரு க்த அப்போதைவர் அடியும் தீக்கையும் பட்டதனாற் சந்தோஷ க் கரட்டினார்களைத் தேவத்திலெழுதப்பட்ட தறியேரம் வீ னவுத் தக்கப்பதேசிகாட்டின ருணத்தின்றுண்டாயால் மற்றவர்க

ளுஞ் செய்வார்கள். சீ காட்டினவைச்சத்தால் அவர்கள் மயக்க சீ காட்டின தைரியமெசொன்ன மற்றவுதவிகளைப்பார்க்க அவர் களுக்குமனக் துணிவாகவுதவுமே. படைமுக்கந்தி பயத்தசெவக ரை மற்றவருக்கண்டஞ்சாதபடிக்குத் தவ்விட்டுக்கொடுப்பச்சொ ள்விலேதத்திலாண்டவர் கட்டண்பிட்டிருந்தார். சீ தலைவருகையில அச்சத்தைக்காட்டினால் மற்றவாஞ்சாதுமதியாய் திற்பார்க ளோ?

இ. உத்தவிக்கென்களுக்குக் கருகவதல்லாதே அதிலுதிதமாய்ச் செய்யத் துணிவுவிட்டு மயக்குகிறுமோ? அந்செய்ச்விடசவரி யார் திந்தச் சத்தியவேதத்தைப் போதிக்கிறதற்கு எவ்வளவாக வக்கென்கள் எழுப்பக்கண்டால் அவ்வளவுதமாய்ச் சந்தேஷமும் கயமுக் தண்பவும் காட்டுவாரம். அதேதெனில் காட்செய் வது ஆண்டவருக்குப் பொருத்தினதினாலல்லவோ பசாசு அதைப் பொருமல் அத்தனை விக்கென்களை எழுப்பப் பிரயாசப்படுமென் பாராம். கம்மால் விக்கென் வராமற்போனாற்போதம். மற்ற தெல்லாம் பொன்னுளிபறச் சுடுகெருப்புதவாமபோற் திருச்ச பைவளர்ந்ததினமாய் வனக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

க. எப்போதானாலும் வேதத்தைப்பற்றிச் சிறைப்பட்டிருந்தீர யாநில அதிலேகாட்டின மரியாதையென்ன? அத்தத்தமவாயி லே விசேஷமாய் உக்கையிலே வேதத்திம்மகிமை கிப்பதென்று தேறக்கடவாய் வேதத்தினிமத்தமாகப் பட்டகிந்தையும் அடியு ஞ் சற்றுமெண்ணுதிருப்பதுத்தவிர அதிலே உனக்குடுவருமானமு ஞ் சந்தேஷமுமென்று காட்டக்கடவாய். அக்கங்கரத்தைக் காண்பிக்கவொண்ணுதாயினும் துணிவுக் தைரியமும் உனக்கதி லேயும் உவ்வாந்தையிலேயும் காணச்செய்வாய். மீளவும் எப் போதானாலும் அத்தத்தமவாயில் உன்னடத்தில் ஆண்டவர் மகி மைவளக்கத் தொன்றவேண்டியதல்ல அவருணக்குதவியாக தீந் பாடுமென்று விசேஷமாய் கம்பக்கடவாய். அப்போது நீ தீந் பதம் வேதத்திமை திற்பதும் ஒருகையில் உக்கென்கதைப்பாரா மல் தச் வேதத்துக்கு வேண்டியாகிலும் ஆண்டவருக்கினைத் தாக் கிவிழ்வாட்டாமல் இரக்கப்பாரொழைபு நிச்சயமாமோ?

இதிலே எவ்வளவுப்பாசப் பிரித்துக்காட்டின உட்கெடுக்கு வே ன்குறை ஒழுக்கமுறைகளை நீக்கக் குவ்வொன்றாயிராய்ச்ச உக்க னொழுக்கமும் அதற்கொத்ததோ ளுலையொடுவனறு பார்த்தக் கண்ட ருறைகளைத்திர்த்தக்காட்டின முறைப்படியே ஆண்ட வகுதவியைக்கொண்டு கடக்கத்துணவீராகக். ஆண்டவர் பகை த்த பாவங்களை ஒழிக்க அவருளிச்செய்த வேதத்தைப்பரப்ப அ ள்மீட்டிராட்சித்த ஆத்தமங்களைக் கரையவேற்ற ஆண்டவர்மே லே பத்தியும் ஆத்தமங்க்கமேலே இரக்கமுட உக்கமேற் பட் சமுமிருந்தால் ஆசையமுண்டாகக் காட்டினமுறையொடுகூடுக் கவாசையமுண்டாம்.

வேடிபொருக்கம் முற்றப்பெற்றது.

ABRIDGMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.
PART II.) Literary education of former times; especially (CHAP. XIII.)
that of Greece and Rome.

1. We have taken a brief survey of the nature of oral or spoken language, and of the means derived in different ages and parts of the world to render the transitory ideas it communicates permanent, by means of pictures or symbolical signs; so that what is once spoken may conveniently be copied or written down, and treasured up for future ages.
2. We will now trace, hastily, the progress of education in Greece and Rome especially, as the people of those countries were more celebrated than any of the ancient nations for their literary and scientific acquirements.
3. Among the Greek states, that of Athens was by far the most renowned for its love of letters and science; and the age of Pericles may be selected as affording the fairest specimen of the manner in which education was conducted. This era may be regarded as contemporary with the reign of Artaxerxes the First, of Persia, and Alexander the Second, of Macedon, the rebuilding of the temple at Jerusalem, under Nehemiah, and the establishment of the decemvirs at Rome.
4. The elementary branches of education were acquired among the Athenians, sometimes by private instruction, but more generally by public schools. For the first five or six years, however, not the smallest effort was made to improve the mind. The whole of this time was devoted to sports and pastimes, for the purpose of giving strength to the body; and these exercises were always continued, under particular regulations, and constituted a very important part of Athenian education.
5. The general circle of study among the Greeks comprised the seven liberal arts of grammar, rhetoric, logic, arithmetic, music, geometry, and astronomy. The two first were commenced earliest, and occupied by far the greatest attention of the scholar. They were never permitted to study any language but their own because they regarded all other nations as barbarians.

6. The education of Athenian females was, for the most part, very limited. Those of the middle rank of life were seldom taught any thing more than to read, write, sew, and prepare wool for clothing, and superintend domestic concerns. Even those of the higher ranks, who were educated with the utmost refinement, besides the general knowledge just mentioned, were only instructed how to take some part in the public festivals and other religious ceremonies of the country, such as carrying the sacred baskets on their heads, or joining the hymns or sacred dances.

7. There were but few private libraries, and these were scantily supplied. Books were rare, and very expensive; Plato gave a hundred minæ, or three hundred and seventy-five pounds for three small treatises by Philolaus.

8. The Romans at first devoted themselves altogether to arms and agriculture, and paid no attention to the improvement of their native tongue. But after their conquest of Greece, they became imbued with the love of its philosophy and rhetoric, and ultimately made eloquence their chief and favorite study. Their conquests enabled them to gather the rare and costly works and productions of all the world into their capital, Rome, and hence their libraries and museums were far more extensive than even Athens could boast.

9. Still the Greeks were their masters in polite literature, and almost all the distinguished Roman youth were sent to Athens to complete their education, long after that city was a Roman province. Cicero advises all his young friends who showed a love of study to go to Greece, "that they might drink from fountains rather than rivulets."

10. Elegance and accomplishments seem to have been the object of attainment with the Romans as well as Greeks, rather than deep, physical and analytical science. Rome had no institution for a general course of science, and the mass of the people were ignorant and degraded. Rome added but very little to the stock of learning she derived from Greece, nor had much been added at any subsequent era till within the last two centuries.

11. After the fall of Rome, in the fifth century of the Christian era, the Goths and Vandals held possession of the fairest places of the earth, and the thousand years of ignorance and barbarism commenced in Europe, called the dark or middle ages. During this long and awful lethargy of the human mind, many single individuals of transcendent talents arose at scattered intervals, like single stars breaking through the thick gloom of a mid-night storm; but though the light fell brightly for a moment, it could not dispel the gross blackness of ignorance and vice, superstition and hypocrisy, which enveloped the miscalled Christian world.

12. In the fifteenth century began the revival of letters, and so wonderful was soon the change in the human mind, that it seemed as though God had, a second time, said, "Let there be light, and there was light." Discoveries in science and the arts were constantly increasing; among the most important may be named those of paper and clock-making, printing, telescopes, gun-powder, the mariner's compass; then, too, science established the fact that the earth was a sphere, and that the planets revolved around the sun.

13. The Reformation, and the scientific discoveries of lord Bacon seem to have fixed the permanency of knowledge among the human race, nor can we conceive it possible another period of mental darkness can ever prevail in the Christian world.

14. Compare the intellectual education of the people of Greece and Rome with the real, practical and useful knowledge of the nations of Europe, and especially that possessed by the republicans of the United States of America, and how great is the contrast! Then the classical or ornamental branches were cultivated in courts, the speculative or philosophical in schools, but there was nothing for the citizen, the artist, and the mechanic.

15. Now academies, societies, schools and lyceums are for the common people, the knowledge flowing around them they are taught to appropriate; and thus are awakened their own energies and resources, while they reflect, with increased hate, the light in which they are walking.

16. But with all our learning, let us never forget that Christianity is the most perfect kind of knowledge. It is the Christian religion only which can make us essentially and permanently useful, good, and contented in this world; and to its blessed promises alone are we indebted for our hopes of immortal life. In our study of the Book of Nature, therefore, our thoughts should be constantly elevated to the Source from whence all things material and immaterial have had their origin; and while we read his goodness and power in his works, let us bow our hearts in humble adoration and fervent love before the God of Nature.

(Translation of the above.)

கூட்டுள்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்.

இரண்டாம் பகுதி.—வக. அதிகாரம்.

இரேக்கர், உரோமர் முற்காலத்திலடைந்துகொண்ட சாத்திரஞ்சீர்த்திரவப்பற்றி.

க. வாயினுற் பேசப்படும் பாடையின் தன்மையையும், உலகத்தி லெப்பறத்திலும் எக்காலத்திலும் இருந்தவர்கள் பெச்சுமாரி நிலை பில்லாமற் போகும் கருத்துக்கள் எப்போதைக்கும் இருக்கும்படி படக்கணினால் அல்லது அறிஞரணினால் எழுதப்பட்டபி பி வகுக்காலவ்களுக்குப்பிரயோசனமுள்ளதாயிருக்கும்படி செய்துகொண்ட வழங்கைகளையும் பற்றி மேற்போன அதிகாரங்களில் கருக்கொய்த் பார்த்தோம்.

உ. முன்னிருந்த சாதிபரவரினும் இரேக்கதேசத்திலும் உரோமாயிரியினும் வாசம்பண்ணின சனங்கள் சாத்திரஞ்சீர்த்திரவ

லில் மிகப்பேர் போந்தவர்களானதினும் அவர்கள் அடைந்துகொண்ட கல்விபின் தேர்ச்சியைப்பற்றி இங்ஙனஞ் சிலவற்றை விந்தி உரைப்போம்.

க. இரேக்க தேசங்களிலடக்கிய இராச்சியங்களைத்திறந்து அந்தேனையப்பட்டமுனத்தார் எண்ணிலும் எழுத்திலும் மிக விரும்புற்றவர்களாயிருந்தார்கள். பெரிக்கிவிசு என்பவர் இருந்தகாலத்தில்கல்விபின் வளர்ச்சி எவ்வியமாயிருந்ததென்றறிந்துகொள்ளக்கூடியதாயிருந்தது. இவர் இருந்த காலத்தைப்பார்க்கில் அதுபார்சாவீனிராசாவாய் முதலாம் ஆற்றேக்கச்செக்ஷிந என்பவரொண்ட காலத்துக்கும், மக்கேதோனியாவில் இராச்சிய பரிபாலியிருந்த இரண்டாம் அலெக்சாந்தருடைய காலத்துக்கும், நேகேமியாவெண்ணூர் தீர்க்கதரிசியின் பராபரிப்புக்குக் கீழாக எருசலேம்தேவாலயர் திரும்பவும் கட்டுப்பட்டகாலத்துக்கும் நடுகாலக்கரிப்பத்து இராசாக்கள் நிறுபிக்கப்பட்ட காலத்துக்குஞ் சரிவரப்பொருத்தாகுத.

உ. காரியசெய்கைக்குச் சித்தியான படிப்புக்கண் அந்தேனேயர் சிலவகைகளில் தங்கடங்கள் வீடுகளிலிருந்து கற்றுக்கொண்டதமன்றிப் பெரும்பாலும் அவ்விடங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களிற் படித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் படிக்கிறதற்கைத்தாம வகுத்துக்கு முன்னிதாகத் தங்கள் மன விஷயத்தைத் தேர்ச்சிபண்ணிக்கொள்ளுகிறதற்குப்போகமான யாதொன்றிலும் அவர்கள் சேரப்பிரயத்தனப்பட்டாமல் விட்டுத்தங்கள் சடங்குகள் புஷ்டியாகும்பொருட்டு காணுவதான வினையாட்டுக்களில் தங்கள் சேரங்களைச் செவ்வறித்துவந்தார்கள். இவ்வித வினையாட்டுக்கண் வினையாடும்படிக்காதாரமாகப் பிரதானமான கட்டளை ஒழுக்குகண் நிருபித்தும் வந்தார்கள். அந்தேனேயர் கற்றுக்கொள்ளும் கற்பனையனைத்திலும் இவ்வினையாட்டுமே கவம்மலானதாயிருந்தது.

இ. இரேக்கர்கள் எழுவகையான படிப்பினைகளைப் படித்துவந்தார்கள். அவையாவன இலக்கணம், அலங்காரம், தருக்கசாஸ்திரம், கணிதசாஸ்திரம், தேவாத்தியவத்தை, பூமிஅளவைச்சாத்திரம், சோதிடசாத்திரம், ஆளுதும் மேற்கூறிய நூல்களில் இலக்கணத்தைதவும் அவல்காரத்தைதவும் அமர்க்கல் வெகு காலத்துக்கு முன் படிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவ்விரண்டு நூல்களையும் வித்தியார்த்திகளும் மெத்தப் புலன்கொண்டு கற்றுஉந்தார்கள். தங்கையின்மீ மற்முல்லாரும் மிவெச்சுரென்று இவர்கள் எண்ணிவத்தினால் தங்கள் கையாடையையெய்வறி வேறெத்தப் பாடையை யாகுதல் படிக்க அவர்கள் இடங்கொடுக்கப்பாதிருந்தார்கள்.

க. அந்தேனேயப்பெண்பிள்ளைகளைப் படிக்க இடங்கொடுப்பது அவர்களுக்குள் மெத்தக் கட்டுப்பாடாயிருந்தது. அவர்களுக்குள் கயிராசியான மரபுக்காரர் தங்கள் பெண்பிள்ளைகள் வாசிக்கவும், எழுதவும், கதைக்கவும், புடைவைகளுக்கு ஆட்டுரோமியு செப்பிடவும் தங்க்கணிலாச்சிரமத்துக்குத் துவ்வகையாகப் பார்த்துக் கவும் மாத்திரமே அவர்கள் படிப்பிக்கப்பட்டார்கள். ஆளுதும் உயர்ந்த அடுக்கில் அல்லது திரையினுள்வளர்கள் மேற்கூறப்பட்ட சாதாரணமான படிப்பினைகையின்மீ அவ்வுரினுண்டாரும் விருந்துகளிலும் மார்க்கசாரத்துக்கடுத்த தியமதினடக்கிலும், அநாவது தங்கள் தலைபில் பரிசுத்தபெட்டிகள் வைத்துக்கொண்ட போவது அல்லது ஆண்டவனுக்குத் துதியாகவும் தங்களுக்குப்புதலாகவும் ஞானப்பாட்டையாடுதல் அல்லது தேவாராதனைக்கெற்றதாக நடனமாடுதல் இவ்விதமான படிப்புக்களைப் படித்து வந்தார்கள்.

உ. அவர்களுக்குள்ளே கொஞ்சப் புத்தசேரலைமாத்திரமிருந்தன. அவகணினி புத்தகமுதலானவைகள் மிகுதியும் குறைச்சலாயிருந்தன. புத்தகங்கள் கிடைப்பதற் தெண்டிப்பு. கிடைத்தாலும் அவகணின் வினயோ மிகுதி. பிளேற்றே என்பவர் பிலவோலேயலன்பவரார்த செய்த முன் மசிறுப்புத்தகங்களுக்கு நகரானது. யவுள்ள வினகொடுத்தவாக்கினார்.

அ. நேமச்சாதியார் ஆதியில் முழுதும் புத்தவிலத்தைக்கும், வேளாண்மைத்தொழிலுக்குத் தங்கள் உணத்தைச் செலுத்தினதேயன்றித் தங்கள் சுதேசபாடையிற் தேமிறதற்கவர்கள் காதுவாயிருக்கவில்லை ஆளுதும் இரேக்கதேசத்தை வெற்றிகொண்டாரட்குள்ளிருந்து, ஞானகணர்ச்சியினும் அவல்காரத்திலும் மெத்தத்தகாண்டகாண்டவர்களாகிக்கடைசியாய் மதராஸ்டனமே அவர்களுக்குள் விரும்பிப் படிக்கும் பிரதான படிப்பாயிற்று. அவர்கள் இரேக்கதேயத்தைச் செய்கொண்டபடியினாலே தானே, கிடைக்க

முரிதம் வினயேறப்பெற்றதமான புத்தகங்களையும் மந்தம் ஆக்கியோரியநிறிய அங்கங்களும் தங்கள் சமஸ்தானப்பதியடிய நேமை நகரின் சேர்த்ததினால் அத்தேனையர் பெருமைபாராட்டக்கூடிய நிறும் அறிமுகாக அவர்களுடைய புத்தகசாலைகளும் கல்விக்கெடுத்தபொருள்கள்களும் வீடுகளும் விஸ்தாரமாயின.

கூ. இவ்வகை கிரேக்கர்களால் இருந்ததானே அந்தந்த அங்கங்கள்க் கற்றுக்கொடுக்கும் உபாத்திமாராளுக்கள். அந்தப் பட்டணம் உரோமைநாடானதின் பின்னால் உரோமருக்குள் யோச்யராய் வாழ்ந்த பிண்டுகொல்லாருக்கு தெளிவுறப் படிக்கும்பொருட்டு அத்தேனேபுரிக்கொடுப்பப்பட்டார்கள். சிந்திரிசுநிறிற் கொஞ்சநீரைப் பருகுவதைவிட்டுக்கேளரிசைப் பருகுவதற்குக் கிரேக்கதேசத்துக்குப் போவ்வென்று படிக்க விரும்பின தனது கிரேக்கிசைக்கள் எல்லாருக்குக் கிரேகாவென்பவர்புத்தியாகச் சொல்லுகிறார்.

வ. சல்ல ஆழமாய் மாதுபாடிக்கல் கூறப்படுத்தத்தக்க சாஸ்திரங்களைக் கற்பதும் அவலங்காரமும் காரியசாதகமும் உரோமர், கிரேக்கருடைய பிரதான படிப்பாயிருந்தன. சாதாரணமான சூத்திர சூத்திரங்களைக் கற்றெற்றிரு உரோமரிடத்தில யாதாமொரு பன்னிடமுதலிய இடங்களில்வாதிருந்ததாற் சனங்கள் அறிவிக்கொரு சிறுமைப்பட்டவர்களுமாயிருந்தார்கள். கிரேக்கதேசத்திலிருந்து படித்தவர்களுக்கொண்ட படிப்பின்களை உரோமர் தேர்ச்சிபண்ணுகமில்லை. அல்லவென்று பிறவிட்ட இரண்டு சதக்காலத்துக்குப்பின்னேயல்லாமல் அதற்குமுன் அவர்கள் அந்தப் படிப்பின்களுடன் யாதொன்றையும் கட்டவில்லை.

வக. இரட்சணியவருடம் இர்தாசு சதகத்தில் உரோமைநகர் விழுந்ததின் பின்னால், கொத்தல், வண்டல்வ என்ற இருவகை வகுக்கத்தார் பூமிபின்னணுள்ள பிரதானமான இடங்களில் படுக்கிக்கட்டியாண்டார்கள். அப்போதானே "இருட்டென்று புகம் அல்லது மையபுகம்" என்று சொல்லப்படுவதாகிய புகங்கள் ஆயிரம்வருட்க்காலமாக ரோப்பையிலுரம்பித்தன. இவ்வருட்க்காலமாக மனிதனுடைய மனது அசத்த நித்தரையிலிருக்கக்கொள்ள அந்தசாயத்திற் புகவடிச்சுமுவெலியற் திரிபடவத்தத்துக்கிடையே சிறுக்கத்திரங்கள் செல்லும்வண்மையாய், புத்திரசாதாரியப்படுத்த உண்டான சில பல சனங்கள் இடைக்கிடையே யெழும்பினார்கள். ஆனாலும், வெளிச்சமானது ஒரு சிமிட்க்காலமாகத் தலக்கமாயெறித்தாலும், பேதமை, தீமை, அவபத்தி, மார்க்கத்திற் கொள்ளும் மாப்யமாலம்முதலிய கண்ணக்கரிய இருவகை ஓட்ட வறிகாணும் போயிற்றது.

மஉ. இப்படிபுகக்கப்படுகின்றதாம் அந்நுண்புல் அட்சரங்கள் உதயமாயின. பராபரன் வெளிச்சமுண்டாகக்கவதென்று சொல்ல வெளிச்சமுண்டானதுபோலே திருப்பவும் அப்படிச் சொன்னவண்மையாக மனிதனுடைய மனவிருண்முதலிய சகல விபரீதங்களெல்லாம் படுகுணமாய்ப்பொருளினால் சாத்திரசூத்திரங்களுக்கும் விடென்றொருடெனையக் குழுண்டாகிப் பரம்பின. அப்படிக்கண்டு பிடித்த சூத்திரங்களுக்குள்ள, கடுதாசியுண்டாக்குகு சூத்திரமும், காலவரையைப் பகுத்தறியும் மனிச்சூத்திரமும், அச்சுடிக்கிற சூத்திரமும், தூரத்திற் பாராளுக்கிட்டத்தோற்றவிலக்குத் தூரத்திடுக்கண்ணுடிச்சூத்திரமும், வெடிமருந்தும், திசையறிக்குவியும் முதலான சூத்திரங்களே மிகமேன்மையும அபுருவமுமான சூத்திரங்களையிருந்தன. பூமியானது கோவடிவெனும், கிரகங்களைவாரு சூரியனைக் கற்றினைதென்று சாத்திரஞ் சூத்திரவழியாய் தூழ்ச்சியெறியறியப்பட்டது நிலையுறுத்தப்பட்டதாய்வந்தது.

வக. சமயானுமுதலிய சீர்த்தேற்றமும், வேக்கள் என்ற வித்துவானும் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சாத்திர சூத்திரங்களுக்கெண்ணிதசாதிக்குள்ளே திணுகொண்ட அநாயுத மறிப்போகாத அறிவைக்கொருத்தி வினவித்துறுதிப்பட்டதாய்க்காணவண்மையது. அவ்வாறிருந்தால், சிந்திரிசுநகரம் பரம்பிய உலகத்திலேமனவிருளென்னும் வேடுருககாலம் வந்துசேர்ந்துவிடுமென்று கிணக்கவேண்டியதாகவேயிருக்கின்றது.

வச. கிரேக்கதேசத்திலும், உருமாயுரிவிறுமுள்ள செனங்கள் அடைந்துகொண்ட மனவிஷயத்துக்கெடுத்த படிப்புகளையும், ரோப்பையிலுள்ளசாதிபார், பிரதானமாய் இராச்சியத்துச் சனங்களால் சிமயிக்கப்பட்ட இராசாக்களவரணப்பட்ட பூசியதேச அமேரிக்காவரடைத்துகொண்ட உண்மையான, செய்கைக்கூரித்தான, உபயோகமான அறிவைபுமொன்றுடனென்றுப்படுத்தி இப்பார்க்கும்பொழுது ஒன்றுக்கொன்றிருக்கிற ஏகதேசம் எவ்வளவு பெரிது! இவ்வகையத்துக்கெடுத்த அல்லது அவல்காரத்துக்கெடுத்த

கல்விக்கே சிபாயல்தலக்கவிதும், மனவிடபத்தக்கெடுத்த கல்விக்கே பக்கிக்கடக்கவிதும் படிப்பிக்கப்பட்டன. ஆனாலும் உள்நூர்சூடியானவர்களும் சித்திரகாரர் முகவிய தொழிலாளிகளும் படிக்கிறிரு யாதொரு ஏதக்கெடுத்ததிலும்.

வடு. இப்பொழுது, சாத்திரப்பக்கிக்கடக்கமும், கல்வியிலும், படிப்பாளிகள்க் வந்துகட்டு சங்கங்களும், சகலசெனங்களும் படிக்கும்படி உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், அவர்களைச்சூழச் சமூத்திரம்போலப் பெருமும் அறிவையோ அவர்கட்க்கடக்கவிதமைக்குத் தக்கதாய்ப் பாலித்து அந்தாற் பிரயோசனத்தை யடைந்து கொள்ளுகிறார்கள். தந்தையிப்பால் அவர்க்க் தாய்க்க் கட்டும் வெளிச்சத்தைப்பற்றி அறிவும் உரிமைபுடனே உற்றத்தியாளிக் கும்பொழுது, அவர்க் குடைய மகோற்சாகங்களும் ஒய்வொருகாரியத்திலும் அவர்க் அடைந்துகொள்ளுகின்றும் பிரயேத்தனங்களும் முயற்சிப்படுவதெவையின்றது.

வக. நாங்கள் படிக்குமெல்லாப் படிப்புடனெகூட, சிந்தனாமரக்கமே நாங்களைகடத்துகொள்ளுஞ் சகலவித அறிவிதும் பூரண அறிவென்பதை நாங்கள் மறந்துபோகவேபடாதது. இந்த உலகத்திலே எக்கன மறுபெருக்குப் பிரயோசனமுள்ளவர்க்காகவும், சகலவர்க்காகவும், யாரம்மியமுள்ளவர்க்காகவும் வரப்பண்ணுமிருந்த சிந்தனாமரக்கமேல்லாமல் வேடுருமுதமுமில்லை. எவ்வுடைய சினைநியாயத்தென் எம்மிக்கைக்காக நாங்கள் சிந்தனாமரக்கத்திற் காட்டிய புகழ்ப்படுத்தக்க வாக்குத்தந்தக்கன சிறு வேற்றுமெற்றதற்குக் கட்டுகின்றாயிருக்கிறோம். ஆகையால், பிரயஞ்சமென்னும் புத்தகத்தை நாங்கள் படிக்கும்பொழுது, ஆகாரப்பொருளையும் திரகாரப்பொருளையும் தேர்ந்தவிக்கப்பண்ணி அந்த ஊற்றாகே (அதாவது கத்தாவுக்கு) எங்கெனதுதிரையும் எங்கள் சிந்தனையை ஏறெடுக்கவேண்டியது. ஆண்டவன் சிடித்தபொருள்களிலே காணப்படும் எண்மையபுத் தந்தவத்தையுப் பற்றி நாங்கள் படிக்கும்பொழுது பிரயஞ்ச சூத்திரவுக்கு முன்பாக நாங்கள் எங்கள் தூயங்களைச் சாயத்து உலவனவென்று சொல்லக்கூடாத அப்புடனே அவரை மதித்துத் துதித்து வணங்குவோமாக. (இரண்டாம் பகுதி முற்றுப்பெற்றது.)

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—NO. XV.

MY YOUNG FRIENDS,
In my last letter I observed that the problem, relating to the Native intellect, had, "within certain limits," been solved in a manner creditable to the national character. This saving clause—"within certain limits," is worthy of some special attention. Sentences can be pronounced no farther than the experiment has been carried and the result accurately noted. It is to be borne in mind

1. That you have been brought but to the *threshold* of the temple of science; and that your appearance at the threshold is, at best, but an uncertain index to the manner, in which you would be able to acquit yourselves, were you to enter in and attempt to survey and to fathom any of the great departments of human knowledge. Hitherto you have been conversant with but the rudiments and first elements of the several sciences, that have claimed your attention. The heights and depths of them remain to be explored. The very names of the subdivisions and collateral branches of these sciences would appear but as barbarous terms to you in whatever language they might be expressed.

2. The encouraging progress you made in your classic course and which gained for you the favorable judgment to which I have alluded, was made under the influence of an artificial stimulus, arising from that very peculiar concurrence of circumstances, under which you received your education. This must in all fairness, modify, in some degree, the opinion that might be formed of the national intellect, by what appeared in your case. In speaking of this subject to your benefactors and friends in America, it is an appropriate remark, that the system of education we have hitherto pursued, is, both in an intellectual and a moral point of view, of the nature of the hot-house cultivation. To render this allusion plain and pertinent to those who live in this hot climate, for the sake of illustration, I may observe, that were the grape vine of Ceylon to be transplanted to a hot house in New England, it might, by means of an artificial climate and cultivation, be made to put forth the semblance of the delicious grapes of this island,—but it is well known that New England is no country for grapes. The few found there are both dwarfish and sour.

3. It remains to be seen what will be the results of the mental culture, and the mental stimulus which you received while under instruction in connexion with the Mission. We witnessed with pleasure your progress in learning; but was a love of learning, and a thirst for knowledge acquired which will serve you in after life? The pressure under which your progress was made is now withdrawn; and is your course direct, in the further ac-

quisition of knowledge, or, is it *retrograde*? If under the pressure of *want* you parted with your class books on finishing your course of study, was it that you might, as soon as your means would allow, procure other books, and such as are more appropriate for qualifying you for higher services in your several callings? While under instruction, you learnt that man is an animal,—an intellectual and a moral being. While it is admitted that the wants of our inferior natures are more immediately pressing and imperious, it is pertinent to inquire, whether it be any part of your monthly or yearly arrangement of expenditures, to make systematic provision for the *immortal spirit*,—for the cultivation of the *intellect* and the improvement of the *heart*? What may be the extent of your libraries and what value do you place upon the books you possess?

In the "Calcutta Christian Observer" for the month of August, a formal inquiry is instituted as to "What has become of all the young people who have enjoyed the great advantages of the various institutions which have been established expressly for their benefit: that few of them rise above the level of their less favored countrymen seems to be an *anomaly*; especially when it is remembered that Bengalee youths, when at school, manifest an extraordinary degree of mental acuteness, and a great facility for mastering the most obtruse subjects." This is a testimony given respecting the educated Natives of Bengal, by one deeply interested in their welfare, and intimately acquainted with the facts of the case of which he testifies.—I purpose in some future letter to give a formal reply to the foregoing question, and show by an induction of particulars what has become of certain classes of young persons, who have enjoyed the advantages of the institutions formed for their benefit. For I have the impression that the *Tamilians* have some thing to say and to show, on this subject, that will be for the encouragement of those who are fellow-laborers with us in the cause of native education. If I understand the state of things in Bengal, compared with that on this island, educated natives of all classes here, have, if faithful to themselves, a fairer prospect of rendering their literary attainments immediately available for useful purposes, and of rising to comparative eminence in Society than in Bengal. I must not however conceal the fact, that I have many apprehensions, in common with the writer whose remarks I have quoted, that there may be grievous disappointments respecting the recently educated Natives of India. It is a jealousy for the honor and reputation of those with whom I have been more immediately connected, that induces me to use great plainness of speech, whenever this topic is presented; and I shall be much mistaken, if they do not duly appreciate any motives and give me full credit for a continued interest in their welfare.

I shall close this letter by turning your attention to one of the many tests, which may assist you in determining the amount of interest you take in your own mental improvement, and in the improvement of your fellow-countrymen. I refer to the உதய தாரகை or *Morning Star News-Paper*,—the medium through which I am now addressing you. "A *News-Paper*," says the last number of the "Friend of India," that passed through my hands, "a *News-Paper* is the first intellectual want of civilized man." A *News-Paper* furnishes a greater amount, and a greater variety of useful information, at a cheaper rate, and in a more convenient form, than any other publication of human origin. If a man has life and intelligence enough to read any thing profitable, he will read a *News-Paper*. Hence, in all civilized and enlightened countries, the *News-Paper* may be ranked next in order to the Bible and Almanac. In all such countries *News-Paper* literature is a staple commodity, every where in demand. It is a fair index to the literary and moral taste of the educated classes, who contribute to the pages of the *News-Paper*, and also to the degree of intelligence existing in the community at large. By means of the *News-Paper* there is an unceasing interchange of thought and feeling, throughout the country, on all subjects of business and politics, science and literature, morality and religion, and passing events of every description, which are of common interest.

The "Morning Star" is the first *News-Paper* published in the Tamil language on the island. It has made more annual revolutions than any other luminary of its kind in Southern India. It originated in the benevolent wish of the Mission to secure to your benighted countrymen the advantages of a literary *News-Paper* and to render further assistance to those of you, who are beyond the reach of their immediate influence. To carry out the benevolent designs of its projectors, the Paper should be ably edited, extensively circulated, and attentively read. But by whom is this three-fold object to be accomplished in such a land as this, where no "intellectual want" of a *News-Paper* is felt:—and where new channels are to be opened, and new roads constructed, through which the carriers of *News-Papers* may pass? It is obvious that the literary character and reputation of the *Morning Star* will be, to an important extent, identified with the literary character and reputation of those for whose welfare it was primarily designed, and on whom confident reliance for co-operation was placed. Permit me then, in view of these remarks, pointedly to inquire, what you have done, either in the way of personal effort, or of pecuniary expend-

iture, in furtherance of these benevolent designs, from which the *Morning Star* originated? What value have you set upon the Publication, either as the means of your own improvement, or of imparting light and knowledge to your countrymen? What contributions have you made to its pages within the three years of its existence? What have you done to extend its circulation within the sphere of your influence? And what shall be its future destiny, so far as your own influence is concerned?

You will, I am persuaded, bear with me in this freedom of inquiry, inasmuch as it is not the *pure metal* that exclaims against the heat of the crucible in the hands of the refiner. Yours very truly,
Tillipally, 21st December, 1843.

D. Poor.

இலங்கையின் விருத்தி.

ஆசிரியர்க்கண்டத்துள்ளடம்பிய பற்பல நாகனிலுந் திவுகளிலும் அதிகமவனம்பொருத்தியதாயிருக்கின்ற இலங்கைத்தீவில் இக்காலத்தில் அனைமாயிரம் இங்கிலாந்துத்தர்க்களும் காட்டைப்பெய்தக் கருத்தித் தோட்டஞ் செய்வீங்கிறதற்கென்றவந்த துரைமக்களும் வந்துகடித்தக்கடவ்கள் முபற்சியிலேற்பட்டுவருகிறபடியினாலே சென்னப்பினத்தச்சுப்பதித்துப் பிகாரஞ்செய்யலான (Spectator) இலங்கைநெற்றர் என்ற சமசாரப் பத்திரிகையிற்சென்றிருக்கிறபடி இத்தேசத்தில் வாசம்பண்ணுகிற துரைமக்களையும் இன்னதென்ற சொல்லப்படாத மிகுமகிழ்ச்சியுடன் இலங்கைத்தீவில் நடக்குங் காரியவல்லவகளை வெகுக்குத்துடன் பார்த்துவருகின்றென்பதற்கையமில்லை. இன்னும் "இத்தேசநேசன்" என்றும் காண்ப்பெயரையுடைய (Friend of India) "பிறெம் வட்டவீத்தியா" என்றும் புதினப் பத்திரிகையிற்சென்றே விவரப்பரிசீலனை, ஒருவன் கருத்துநா கசியிவிரும்பு ஒரு புனைக்கப்பல்ல துறப்பெருடல் கூடத் தானுடையிச் சமுத்திரவழியாகப் புதிய கந்தா வனமென்ற காண்ப்பெரைக்கொண்ட காவியையோ க்கவரும்வென்றில் அவர்கள் சரிசென்கியதென்ற அதிகமாய் லைவருமன்றித் காலவிறங்குமபொழுது அவ்விடத்தலொரு சென்கியமான சத்திரத்தைக்காண்ப்பதமன்றி அஞ்சல் வண்டியிலேறிப்போவதைபுக்காண்பார்கள்.

இலங்கையில்திபுத்தம மகத்துவம்பொருத்திய மந்திராலோசனைச் சங்கமொழிமந்துபண்ணப்பட்டபடியினாலும், அவரவர்க்குச்சீர்த் காண்ப்பியினுண்டாகும் பலனை அவரவரே அனுபவிப்பதனுள்ள்தானே துவங்கைத்திவு சகலத்தினுள்ள்திறங்கொண்டுவருவதற்கெதவாயிற்றென்ற எண்ணவேண்டியிருக்குது. அதுவுமன்றி மந்திராலோசனைச் சங்கத்தார், பரிச்செய்கைச் சங்கத்தைச்சார்ந்த துரைமக்கள் தங்கடொழிவில் அதை முபற்சிப்படுகிறதற்கென்ற வழிவகை துணைக்காரணமான கட்டளைச்சட்டங்களை நிறுபித்து உறதியாக்கியிருக்கிறதினாலே தானே சொல்லப்பட்ட பரிச்செய்கைச் சங்கத்தார் யற்றமிடக்கண்ப்பார்க்கிலும் இலங்கைத்தீவைநாடி அத்தீவில் முயற்சியெய்ய ஏதவாயிற்றென்றும் எண்ணவேண்டியிருக்குது. ஆனாலும் இத்தேசத்திலும் துவன்ற கண்முயற்சியை காடித்தேடலுமாய்க்கவிரும்பியவராதபோனதேது காணத்தலுமென்றும்—துவங்கையிலே ஒருவன் காணிகொள்ளுவதுண்டாகுல அதிலுலகரும் பிரயோசனத்துக்கு அனைருக்குடனும் அவ்வெயுரித்தாயியாதி அவனில்லாதகாலத்தம் அவன்பின்னடியாரே அக்காண்ப்பியின்குரித்தாயியாதிருக்கள். ஆனாலும் இத்தேசத்தினுள்ள காண்ப்பியி ஆட்டிக்கொருக்குக்கே—உரணபெத்தார லாடைமாத்திரவ கொடுத்தவிட்டு முழுப் பிரயோசனச்செய்யும் அவர்களே எடுத்துக்கொள்ளுகிறாக்கில் இன்னும் துவங்கைத்தீவு அதிகஞ் சீர்திருத்துகிறதற்கான வேடுருத்திய உமணமெனில், சொல்லப்பட்ட மந்திராலோசனைச் சங்கத்தார் வானித்தொழினுக்கும் பரிசீலனையிலெய்யு முயற்சிக்கும உபயோகயாருபொருட்டுப் பற்பலவட்டவ்களினாலுக்கெடுக்கண்கட்டுவத்தம், வெட்டாறகளை வெட்டுவத்தம், இன்னும் பற்பலவிதமான நற்செய்கைகளையும் பண்ணிவருகிறார்கள். இத்தியாவின் மந்திராலோசனைச் சங்கத்தவர்கள் ஆக ஐந்தபேர். ஆனாலும் இலங்கைத்தீவிலோ இச்சங்கத்தவர்கள், வள. பேர். இப்பத்தினையுபேரில், பத்துப்பேர் உரணமகத்துத்தயோகத்தாராட்டும், மற்ற ஏழுபேர், உரணமென்றத்தயோகத்துத்தசாராத பிரயுக்குமாய்ப்படுகிறார்கள். இப்பத்தினையுபேரிற் பத்துத்தியோகத்தைருங்கடிக்கொண்டு மற்ற ஏழுபேருடைய யோசனைகையுத்தட்டித்தாவ்கள் நினைத்தபடி கட்டளைகளை நிறுபிக்கவும் மாற்றவும் அழிக்கும்படிய தத்துவமுடைத்தானவர்களாயிருத்தாலும் அப்படி

exercised towards God and his fellow ruined creatures inevitably led him to the expression, "*Brethren, my heart's desire and prayer to God for Israel is that they might be saved.*" In the remaining part of the same chapter, (which I earnestly recommend to the perusal, particularly, of those who are professedly the teachers of Christ's religion) the apostle allows their zeal for God and religion; but shows how mistaken it is; he compares the severe terms of justification under the law with the gracious covenant of the Gospel; he contends that this covenant is offered both to the Jews and gentiles according to the ancient prophecies; that the apostles, therefore, must needs preach to the gentiles in order to convert them to Christianity, and that the success of their preaching upon both people is agreeable to the scripture predictions. It is a wonder, then, that those who possess the word of God and profess to be "*the teachers of the ignorant*" and *superstitious*, are not *anxious* about the salvation of the ignorant and *superstitious millions* around them. Because, it is clear that every thing justifies *solicitude* and condemns *indifference*. Unconcern about the souls of others, indifference to their salvation, is a most irrational as well as a most guilty state of mind. The apostle, considering that "he was not made for himself only," and, hence, that "he should have a tender concern for the happiness of others," spared no labor "*to impart to them*" the knowledge of the Gospel.

We should also, before we proceed to apply these remarks to the state of things in this country, notice that it is a circumstance peculiar to the Gospel of Christ, that the virtues we are required to practice, namely, faith, hope, charity, &c. are all of them so inseparably connected with each other that where there is *any* one of them, there we may be sure to find *all* of them, or where there is *any* one of them *wanting*, then will *all* be *wanting*, and therefore, there will be no true religion—no sincere love and devotedness to the Saviour—and, in short, no Christianity at all.—From these considerations it becomes clear that the subject of our present discussion is a quality which should be manifested by every true disciple of Christ, who professes to be influenced by, and to obey the dictates of a *religion of love*. Now to turn directly to the Catechists and teachers—Are you not professors of this religion of love? Do you, then, in any measure manifest the consequences thereof? Are you anxious about the salvation of your fellow ruined and sinful creatures? Can you, if the apostle Paul were with you, sympathize with him in the anxiety he expressed for the salvation of others? Is not the state of things the same at present, as in the days of the apostles?—Do you not "*bear record*" to your countrymen "*that they have a zeal of God.*"—There is not, I should think, a single individual in this province, who is to be charged with the awful crime of denying the existence of a God whom he regards as his Creator, Preserver, and his future Judge, and, on this account, who does not seek to serve him in some way or other.—If this were not the case, we cannot in any other way account for the origin and practice of religious customs and usages among our countrymen. On the contrary you will find in every mind, some inclination to serve God. Among the heathen, much of the nature and properties of God is known by the light of nature—his infinite power, wisdom and goodness are manifested to the minds and consciences of all men—"for God hath shewed it unto them," partly by imprinting these notions of himself upon the hearts of all men, and partly by the book of creation, in which his glorious attributes are written in large and legible characters; and among the papists, although their notions have received an air of Christianity, there remains much of the same blindness and bigotry as among the heathen—and hence, we see, the one goes to fall down before "*wood and stone,*" and the other raises his hands in supplication to the *saints.*" Thus they manifest a zeal to serve God, but their zeal "*is not according to knowledge.*" For they, "*becoming vain in their own imaginations,*" and being lost in the most irrational conceptions and false reasonings, "*serve the creature rather than the Creator,*" and, thereby "*do not glorify him as God.*" Is it not, then, the duty of those who are set over them to endeavour to place them in the right way? I shall here take the liberty to suggest some motives to pious exertions; for the substance of which I am indebted to Mr. Pike.

I. All the obligations you lie under to the God of love should stimulate your zeal to promote his glory in the salvation of your fallen fellow creatures. Snatched yourself from the burning pit, should you not strive to snatch others from the flame? Redeeming love has displayed to us a salvation precious as the blood poured out by Jesus Christ upon Calvary—costly as the wealth of heaven which he resigned—free as the air we breathe—and lasting as the eternity of God.—Redeeming love has blessed us for both worlds—given us wealth for poverty—comfort for misery—hope for despair—forgiveness instead of condemnation—the love of God instead of eternal separation from him—and heaven instead of hell. But the Giver of these mercies bids us communicate the tidings of them to others. "Let him that heareth say, come."—Can we be truly influenced by the love displayed in the Gospel, if we do not labor and strive to benefit those who are perishing around us?

II. Can pity move? pity must move here. You live in a ruined world—described by God as a world "dead in trespasses and sins"—even all dead.—Could you spend an hour in a prison filled with malefactors doomed to die would not the mournful spectacle melt your heart into compassion and your eyes into tears? A mournful spectacle surrounds you—a dead world—millions of rational and immortal beings, all lost; all dead; all hastening to the grave with a sure and steady step, and unless taught of God, all hastening to the death that never dies.—All dead, all doomed to die, and all as sinners doomed to hell.—It is true, heavenly mercy discloses a path to life from these regions of spiritual death; but ah! how few regard these saving dictates! excepting only that happy few.—the high and low, the kings of the earth, and the great men, and the rich men, and the chief captains and the mighty men, and every bond man and every free man, and the bridegroom and the bride, and the ancient and the young, are all dead to God and dead in sin.—Can you be yourself a Christian, if you strive not to snatch some of the firebrands from these flames? Can you look at a parent or a child, a brother or a sister, a husband or a wife, and think this beloved relation is sinking to eternal death, and not feel anxious to lead them to the Saviour's fold?

III. If love can constrain you to exertion, you must be active.—Can you if truly a Christian, contemplate the costly sacrifice, and nameless agonies of the Son of God, and yet remain indifferent to the prosperity of the cause for which he died? Can you behold the Father of eternity resigning the Son of his love, in compassion to you and to others, and yet be careless about the conversion of a perishing brother? Did the Son of God sacrifice so much for your eternal happiness, and should you not anxiously render to him all the services that you can crowd into a few fleeting mortal days? Do you believe that the Son of God abode in this vale of misery, this world of death, for more than thirty mournful years? Do you believe that here he encountered every human woe, and all this for you? Do you believe this, if you feel little concerned about the prosperity of the cause for which he lived and died?—The tongue may say, "*Yes;*" but a *cold* heart and *inactive* life more truly answer, "*No,*" you believe it not; you have but the shadow of belief.—Do you believe, though sin, death, and perdition were your righteous doom, that a divine hand has snatched you from the fire—has woven for you a garland of unfading glory—has prepared for you an everlasting rest beyond the scenes of toilsome life? Can you believe this and remain inactive? "*God forbid*" that you should ever act so base a part—though, alas, it is acted by multitudes.

Hoping these lines will, by the blessing of God, be read profitably by all those who are in any way engaged in the work of the Gospel, Jafna, Nov., 18. 1843. I remain, Dear Star, Yours very truly, A NATIVE PROTESTANT.

[On the attributes of God.]

மெய்க்கூடவுள்ளக்கணம்.

அசண்டாகண்டனருள்புகி.

தாரகாஸ்திரியிடமாகத் தடையின்றியோக்குக.

சைவமயாதிகளின் வழிபாடியுட்பலகைதேடுவோர் தங்கள் சமய தேவர்களையே புகழ்த்து சாற்றினாலும் பொய்க்கூடையுள்ளார் மெய்க்கூடையுள்ளவர்களைவிட வலிமையுடையவர்களை சமயதேவரைச் சாராது மெய்க்கூடையுள்ளவர்களைப் புகழ்த்திருக்கிற சிவலட்சுமிக்கோக்கும் பொதுநலவிடமிட்டுத்தெனக் காமநிழற்கும். தமிழ்க்கூடையுள்ளார் ஒவ்வொரு நூலுமுள்ளவர்களுக்கும் தவ்வவர் தத்தந்த சமய தேவர்களைக் கைகட்டிக் காப்பிடையுண்டிக்கொள்ளுகளும் கடவுள் வாழ்த்துப் படலத்தில் இரண்டொரு செய்யுளிலே ஒரேகடவுள் அவர்தலட்சணங்களைக் கூறி சமயத்தேரிட்ட காயத்தையே சாட்டாமல் வணங்கியு முற்றுகொள். அவற்றிற் சிவவந்தரப்பின்னே காட்டுதம். இராமாயணம்.

உலகமயாவையுந்தாமுனவாக்கலு-விவையோ அத்தலுநீக்கலுநீக்கி வர-வலகிலிவினையாட்டுடைய-ரவா-நவ்வர-மயாக்கேசவணங்களை-முப்பயப்பெருநுக்குமுதலுமா-மெட்டொருட்கும்கற்பவகுடெனக்-ஒசடபுதாயைமறைதேடியசெய்தான்-சூப்பகவந்தெமதன்னத்தணருவய்-முத்திறத்தவகத்துவிரீ மூலமாய்-நித்தமுத்தியன்தருணிதமொ-தத்தலுத்தமகாரணகாட்டுசேர்-வித்தகச்சரணத்தின்வெண்ணொம. இச்செய்யுட்களிற்கடவுள் எவ்வர-உலகமயாபடையுடையகாத்தலுமுத்தலுமகலாதவனவற்றத்தக்கு வினையாட்டுடையவரென்றும்-முப்பயப்பெருநுக்குமுதலவர-எப்பொருட்டுக்குத் தலைவர எனக் கொள்வதற்குத் தலைவரும். தேடிய செவ்வகையையுடையோரென் அம்மூவுகளும்குருக்கிற்ற ஆம்மக்கள் மூலமாய் நித்தியமுத்தியைக்கொடுத்தருவபவரென் அருக்கொ

வீடுக்குள் நேரேயன்றி அக்கடவுளின் குரோமாரீகங்களைச் சார்ந்த சொல்லவல்லது. இன்னும், அருவங்கிலும், உலகம்பாணையும் நிற்பனவுத்தொழில்-விலகலாதவிழைந்தும் விழைந்திலா-நிலகு நீர்மையென்பொருள்-அவ்விலாதவருட்கடல் மூழ்குவாம்—ஆதிபாயவாயலவாயபரு-விதியாய்கிபமாய்கிபமாவதற்கேதலாதவரெல்லவாய்வலர்-பாதாமரைசெய்கிபரிக்குவாம். இன்னும், கத்தப்பிராணம். திருவந்தொலிப்புலனத்தொடுதேவர்பொற்றிப்-பெருவந்தனெனசெய்தறிதற்கும்பெற்றந்தெய்தி-அருவந்தனெழுநூலுத்தையும்தந்திற்று - பெருவந்தனதபத்ததை புனத்துவைப்பாய்.—ஊருகி பூனும்புயிராயுயிர்தோதமாத-வாருதியைப்பொருளாய் மதியாகி வெய்யோல்-ருகுதியைப்பென்ருவாடிக்சராய்க்க-எனும் சிலன்மற்றவனீச்சுழற்கன்பு செய்கும் (இதற்கு "செவல்" எனும் "முத்தியைப்புவல்") எனும் குத்தாயும்.) பிறப்பதமிறப்பதம் பெருகுசெய்கையும்-மறப்பத நினைப்பதம்வடிவுமயாவையும்-தறப்பதமிய்க்கையும்பிறவுக்குழ்வொச்சி-நிறப்புடைபாணடிசெய்கிசேர்த்தவாம்.—பாடுதிகழ்பாயவைபலவுயிருமல்வையு -மாடல்புரிவிப்பாணவுபுராய்கின்றபரய்க்க-காலவணியின்மீசம்மாவொள்குலவந்தெரு- வேடவதனிமையிர்க்காருமோரீகிதியோ. இது பிரமன் மதனற்குரைத்தது. அருபுமருவனுருவமுமருவ-எருவுமுருவமில்லதொர் தன்மைபுமருவனும்க்க-கருமமருவன் நிமித்தமுமருவன் கண்டாய்-பரமருடையாவரெபகத்தி-நற்பவார்.—வேதக்காட்சிக்குமுபுனிதத்துச்சிவிலிந்தி-பொதக்காட்சிக்குவாரணன்முதியரித் புதியன்-முதக்கார்க்கு முத்தவன்முடிவிற்கு முடிவா-பாதிக்காதிப்பாயிரிக்குயிராய்கின்றமலன்.— ஞானந்தானுருவாபி காயகனிபல்பை-பாணும் சீயுமாயிசைத்துமெனருவவைபெய்தே-மோனத்திரிவொர்முனிவருத்தேற்றலர் முழுது-நாணுக்காண்டிலின்க்காணுத்தன் பெருத்தலை—தத்தமற்றவ்கள் திறவியசமயிகன்பலருவ-சத்தபுன்சொலவ்வளவளவன்செயல்காணுர்-சத்தவாதுனமுதலிய தந்திரத்தொகுதி- புய்த்தனார்ந்திடுகிரயெபொருகிறிதனாவார்.— கருவிபெய்யுலன் காட்டுவான்கான்பலன் காட்சிப்பொருளெனப்படுகரணையுமையவைப்பொறிபு- மிருகிறத்தியல்வினைசுளக் காலமுமிடனும்-மயிக்குற்றமபயனுமாய்கின்றன்வ்வன்வய.— ஞாலமுச்சிதார்பயம்பொருளுமெனப்புதன-மாலவயன்முதல் மாயையாம வரம்பிடைப்பட்டார்-மூலமாயிபத்தவ முழுதவக் கடத்து-மேலுயர்ந்தெழுதவனும் திவேருர்.—அச்சதனயனமராராயிபெய்வலர்க்கு-நிச்சயம்படு முகமெனயானபொனினது- வச்சிரத்தனியர்க்கையுடனிலாவரமு- முச்சகத்தொழிப்பவதுக மிருத்தவன் முடிபு.

நீசுசெய்யுட்க்கி சிங்கமுக்காரணுற் குரணுக்குரைக்கப்பட்டன. பின்னேயிருக்கிற "அச்சதன்" என்ற செய்புண்பற்றிக் கவனிப்போமாக. அச்சதன், ஏ-து விட்டுணு. அயன், ஏ-து பிரமர். அமர், ஏ-து தேவர்கள். இந்த அச்சதன் முதலாயிப பெயர்க்கள் விட்டுணுமுதலானவர்களுக்கு வழங்குவது முகமெனயன்றி நிச்சயமன்று. ஏனெனில், அச்சதன் முதலாயிப சொற்களின் அருத்தம் அழிவாதவரென்பது. விட்டுணு முதலானவர்கள் அழிவுடைபோரா தவினவர்க்கப்பெயர் வழங்கப்பட்டார். இதுவேயிவனக்கு சிங்கமுக்காரன் குரணுக்குரைத்தது. ஏது காரணமோவெனில், குரண வச்சிரயாக்கையுமழிலாவரமு பெற்றனனென இறுமாயுற்றமைபனைவைக்கியுளதென்று அச்சதன் முதலான பெயர்களை உதாரணவ் காட்டி பெச்சித்ததென்க.

நாமுரைத்தெழுதவையென்கதை— ஒமெனப்படுமெழுத்தொன்றுதேவலர்—மாமலர்க்கெழுது மாணுமெயெனும்—பாமலாப்புயுழ்வதற்கெனினெனெனவோம்.

இதற்கு பிரம விட்டுணுக்களை இசுத்தி பேசியமைகாண்க. எவ்ருதமென் னெயென்ன வெறிமணி யரவமென்ன— கக்குற போதுகான்ற கடுபெனச்சலாகைதன்னிற்- நங்குறவரியசேரந் தாயனையுலகமெக்கு—முன்னொடுபுறவுமாகி பொருமையிற்பரவுமன்றே. இது பிரமன் தக்கணுக்குரைத்தது.

இப்படிக்கு கு. கதிரைவேற்றினர்.

முகாமைத் தரையே, உமது தாரகையின் விருத்தியை வேண்டியும் எனதுரவர்களை நன்மைப விருப்பியும் இத்தாரகைக்கு நான் காரியதைப்ப

எற்பட்டக் காரியதைத்தே இம் மூன்று வருஷக்காலமாய்த் தவறிய நினைவேற்றி வருகிறேன்.

இத்தாரகையை நான் வாங்கும் விஷப்படி குறித்த குறித்த கையொப்பக்காரருக்கு அனுப்புகிறதிலும் முகாமைத் தரைக்கு முன்னர என் பணத்தையே கொடுக்கிறதிலும் பின்னவர்க்கிடம் பலமுறையும் ஆசனப்பிப் பணத்தை அறவிடுகிறதிலும் வருத் தொத்தரையும் நிக் காரியதைகருவென்கிப்பொது மிகுத்த காரியத் தாழ்ச்சி கோரிடுகின்றதாயால் இவ்வருடத்தொடென் காரியதைத்தை விட்டுவிட உத்தேசிக்கிறேன். ஆகிறஞ் சில கையொப்பக்காரர் அப்படிச் செய்தவேண்டாமென்ற தாக்கல் வேண்டுகில் ஒரு வருஷப் பணத்தை முன்னர தருவோமென்றஞ் சொல்லுகிறீர்கள். அப்படியே மற்றவர்களுடைய எண்ணமுக்குநால் எவ்வாறு தாலிங். ஆனும் ஒவ்வொருவரும் வரப்போகிற கந்தாய்ப்பணத்தை இந்த மீ ககர். தேதி அல்லதற்குமுன் அனுப்பினால் முன் போலவே காரியதைப்பிரப்பேன்.

புறதேசத்தவர்களும் அன்னிய சாதிக்காரருமாயி நீங்கள் எங்கள் நன்மையை விரும்பி எவ்வாறு திரவியத்தைச் செய்வதற்குத் தவ்வாறு பிரயாசப்படுகிறீர்கள். இத்தாரகையால் உட்கருக்கு ஒரு வருஷம் எவ்வாறு பணம் கட்டமென்பதைக் கீழ்ப்போன, உகம். சஞ்சிகையிலும் அறிந்திருக்கிறேன். நான்கள் சீர்திருத்தவேண்டுகிற கோக்கத்தைக்கொண்டவோ இப்படிச் செய்தீர்கள்.

நீங்கள் ஓர் பத்திரிகைக்கு நிபந்தித்தவினை சிலவேளை அப்பத்திரிகையின் கதநாசி விஷக்கும் போதாதென கம்பவேண்டுக.

இப்படிக்கு உமது தாழ்மையும் உத்தமமுமுள்ள ஊழியக்காரன் சி. தம்பையாபிஷர்.

க. அக்காரம்.

விருந்தோம்பல்.—On Hospitality.

அக. வருவிருந்துவைவலுமோம்புவாண்வாழ்க்கை பருவந்துபாழ்படுதலின்று.

தன்னினோக்கி வந்த விருந்தினரை நாடோறும் பாதுகாப்பவனுடைய இவ்வாழ்க்கையானது தரித்திரானுலே கெடுவதில்லை. ஏது

The family of the man that daily entertains the guests who come to him shall not be laid waste by poverty. Drew.

மார்கழி மாதம்.

சாதி மீ மார்கழி மீ வசத்தி முதல் கை மீ வசத்தி. வரை.

Date.	முதல்	வாரம்.	செந்திரம்	திதி.	பேரகம்.	சென்மீ.	சென்மீ.
29	வச	செ	செ	இசு	அ	வச	ப செ
30	வச	ச	அ	சு	ச	வச	செ செ
31	வச	சு	அ	உ	த	உச	செ செ
JAN.							
1	வச	தி	பச	அ	ச	உச	சா செ
2	உச	செ	செ	வச	து	செ	ச செ
3	உச	பு	செ	வச	தி	கச	ச செ
4	உச	வி	ம	உச	ச	வச	ச செ
5	உச	செ	தி	உச	0	செ	மா செ
6	உச	ச	பு	உச	ப	செ	வை செ
7	உச	சு	சு	வச	து	செ	வி செ
8	உச	தி	சு	வச	தி	செ	ப செ
9	உச	செ	ம	உச	ச	கச	ச செ
10	உச	பு	சு	உச	ப	கச	சு செ
11	உச	வி	உ	உச	ஷ	உச	செ செ

பென்சிக்கமுமைச் சேவரார்த்தி காடி, உரு. விருது, கசலமகாரை.

பிரஸ்தாவண.

உதயதாரகைப் பத்திரத்தை இவ்வருட முடிவோடே நின்றபோகவிடாமல் இனிமேல், சசம். ஆண்டிலும், பிறகிட்ட மூன்றுவருடங்களிலும் நடத்திவந்த ஒழுங்குமுறைபோலக் கற்கை, சாத்திரம், வேதவிஷயமுதலானவைகளைப்பற்றி எழுதி வரவிடுக்குங் கடிதங்களையும் அவைகளைப்பற்றி நாங்கள் தெரிவிட்டெடுக்கும் விசேஷங்களையும், பெரும்பாலுஞ் சகலர்க்குஞ் சாதாரணமாய்ப் பயினைநயக்கத் தகுதியுடைத்தான விருத்தாந்தங்களையும் பற்றிப் பவிரங்கஞ்செய்வதுமன்றிச் சுதேசங்களிலும், பரதேசங்களிலும் நிகழ்ந்த பிரதான சமாசார சங்கதிகளைப்பற்றியும் பவிரங்கஞ்செய்யப்படு மென்றித்ததைக்கொண்டு சகலர்க்கும் பத்திரதாபரிப்பாளராகிய நாங்கள் அறிவிக்கிறோம். சகலருமறிந்தபடி இதற்குமுன் நீங்கள் வரவிடுத்த கடிதங்களுக்குத் தாரகையிற்போதிய இடங்கொடாமல் நாங்கள் தெரிவிட்டெடுத்தெழுதிக்கொண்ட காரியங்களுக்குத்தானே மிகுதியாய் ஓடங் கொடுத்துவந்ததுண்டு. ஆகவே இனிமேல் எங்கள் கையொப்பக்காரர் வரவிடுக்குந் தகுந்த கடிதங்களைத் தாரகையின்கண் மிகுதியாய் ஒருவேளை பிரசுரஞ் செய்வதேயன்றி நாங்கள் நினைத்தெடுத்தகாரியங்களை மிகுதியாய்ப்பிரசுரஞ்செய்யமாட்டோமென்றெண்ணுகிறோம். இன்னும் பற்பலபுதினசங்கதிகளுக்குந் தாரகையில் மிகுதியாய் இடங்கொடுப்போமென்பதே எங்கள் எண்ணமாயிருக்கின்றது.

ஒருசுருத்தாய்ப்பார்க்கில் இருவகை நோக்கத்தைப்பற்றி உதயதாரகையை அச்சடித்துப் பிரசுரஞ்செய்கிறோமென்று சகலருமறிந்து விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியது. அவையாவன, உதயதாரகையழியாய்ச் சன்மார்க்கநடைக்குரித்தாய்த் தமிழிலுண்டான நூல்களையும் நல்லவாசகக்கட்டையும் அறிந்துபயின்றுகொள்வதற்கும், இவ்வுரிப்பிறந்தவர்களுக்குள்ளே நங்கள் மனதைத் தேர்ச்சிபண்ணவிரும்புகிறவர்கள் நங்கள் மனதுண்டாகுமெண்ணங்களை எழுதியறிவித்து அத்தால் நன்மையடையும்படிக்கேயன்றிப் பின்னொரு பிறநோக்கத்தைப்பற்றித் தாரகையைப் பிரசுரஞ்செய்தோமென்பதாக எண்ணிக்கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கவில்லை.

எழுதாற்றன்பதுபேர்மாத்ஜிரம் உதயதாரகைக்குக் கையொப்பக்காரரென்று பிறகிட்ட, உ. சஞ்சிகையிலெழுதிக்காட்டினோம். இந்த எழுதாற்றைப்பது

கையொப்பக்காரரில், ம.தோடங்கி, மருய. மட்டுக்கு ஏரோப்பையார் அல்லது ஏரோப்பையாரின் வங்கிஷித்தார், உ. மருய. தொடங்கி, கா. மட்டுக்கும் இங்கிவிசுப்பாவையையப் படித்தறிந்த இத்தேசத்திலுள்ளவர்கள். மிச்சப்பேர் தமிழ்ப்பாவையைய மாத்ஜிரமறிந்த இவ்வுரவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்வகைப்பட்ட பலவகையான ஆட்கள் தாரகைக்குக் கையொப்பக்காரராயிருப்பதினாலே, இன்னவின்னவகையான விஷயங்களின்னவின்ன வகையான கையொப்பக்காரருக்க திக பிரிதியாயிருக்குமென்றும், இன்னின்னகாரியங்களின்னின்னகையொப்பக்காரருக்கு உவப்பாயிருக்குமென்றும் தாரகைக்கு முகாமைக்காரையிருக்கிறவர்களே சகலத்தையுமாய்ந்தோய்ந்து பார்த்து அவரவர்க்குச் சுவையையும் இன்பத்தையும் கொடுக்கத்தக்ககாரியங்களை எடுத்துமாத்ஜிரம் பவிரங்கஞ்செய்ய வேண்டியதாயிருக்கின்றது. இதைவிட வேறுமொரு பிரதான காரியமுண்டு. அதில் நாங்கள் வேண்டாவெறுப்புக்கொள்ளக்கூடாது. அதென்னவெனில், அவரவர் படித்துக்கொண்டாடும் வேதாசாரக்கொட்பாடு. மேற்கூறப்பட்டபலவகையான கையொப்பக்காரருக்குள், சைவர், வைஷ்ணவர் முதலிய சமயபேதிகளும், மசும்மதுசமயத்தவர்களும், ரோமன்கத்தோலிக்கமத்தவர்களும், புரோட்டெஸ்டாண்டிமார்க்கத்தவர்களும் இருக்கிறார்களென்றறிகிறதும், இச்சமயாதிசமயபேதிகளுக்குள் வேறொருவகையான ஆட்களிருக்கிறார்கள். அவர்களை நாஸ்திகரென்று சொல்லாமல் ஆஸ்திகரென்றே சொல்லவேண்டும். அவர்கள், சருவசிருட்டிகராய், நிருநாசராய், நிராகராய், நிருமலராய், அவிகாரராய், தபாசீவராய் இருக்கப்பட்ட சடவுளொருவர் உண்டென்று எண்ணியும் அவர் யாதாமொரு வேதத்தை அருளவில்லையென்று நினைக்கிறார்கள். ஆகையினால் இவர்களையவர்க்கும் உபயோகமாயிருக்கப்பட்டகாரியங்களை மாத்ஜிரம் எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வோம். இப்படிச்செய்வதில் சுத்த தப்பறையான கோட்பாட்டை அநுசரிக்க அவர்களைத் துண்டிவிடுகிறதற்காகுதல் அல்லவென்று அவர்களிலிருந்து கிளம்பும் துன்னெறியென்னும்பகைய வளர்க்கிறதற்குத்த போசனபதார்த்தங்களை அவர்களுக்குக்கொடுக்கிறதற்காகுதல் விரும்பாமற் செய்கைக் குறித்தானதும் தேவதாபத்திக்கிசைந்ததுமான விஷயங்களின்மேரில் அவர்கள் நல்லெண்ணத்தையும், நல்ல போசனையையும் கொள்ளும்படிக்குமவர்கள் மனோகருவி

களை அருட்டுவதற்குத் தகுதியின்படிடைத்தாகிய காரியங்களை அவர்களெடுத்த வாசிக்கும்படிக்கு அவைகளைத் தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்வோம். பிறகிட்ட மூன்றாம் புத்தகத்தில் அனேகமனேகம் பயன்ற காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ் செய்தோமென்றதாகக் குறைகூறியனுப்பினவர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், மேற்சொல்லப்பட்ட பலவகையான கையொப்பக்காரருடைய எண்ணத்துக்கும் அவர்களருடைய சுவைக்குஞ்சுந்தோஷத்துக்கும், கல்விக்கிழந்த காரியங்களில் அவர்களுக்குள்ள நிருபாகத்துக்குந் தக்கதாய் ஒரு காரியத்தை எடுத்துப் பவிரங்கம்பண்ணும்வேளையில் அக்காரியத்தில் மேற்கூறிய பலவகையான சகல கையொப்பக்காரர் கொண்டிருக்கும் விருப்பமும் எண்ணமுஞ் சரிவரப்பொருந்துமோ? எவ்வளவு வித்தியாசப்படுமென்றுங்கட்குத்தானே துலாம்பரமாய்த் தெரியும். ஒருவன் ஒரு காரியத்தில் உவப்புநூல் மற்றவனுக்கது அரோசமாயிருக்கும். ஒருவன் ஒன்றை ஆகாதென்றால் மற்றவன் அதை நல்லதென்பான், ஒருவன் இலக்கணவிலக்கியத்திலே பிரியப்பட்டால் மற்றவன் சோதிடசோசியத்திலே பிரியப்படுவான். இன்னும் பலர் வேறொரு சாஸ்திரத்திற் பிரியப்படுவார்கள். இப்படியே பல பேருடைய எண்ணமும் பலவிதமாய்ப் பேசுகிறபடியால் எங்கொந் கூடியளவு தெண்டித்துச் சகலரையும் பிரியப்படுத்தவும், சகலருடைய மனதைத் தேற்றவுந் தக்கணியான காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வோம். ஆகையால் தாரகையினொளியை மென்மேலும் அதின் கிணைகிதர்களுளானே அதிகரிக்கப்பண்ணுவார்களென்றும் எங்களுடைய அபிப்பிராயத்துக்குடன்படுவார்களென்றும் நம்பிக் காத்திருக்கிறோம்.

எவ்விதமான காரியங்களை வருகிறவருடத் தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்வோமென்று நாங்களிப்பொழுது சரிவரத் தீர்மானித்துக்கொள்ளாதபடியினாலும் தேள்வைக்கடுத்த காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வதே எமது அபிப்பிராயமானபடியினாலும் அவைகள் இன்னின்காரியமென்றிங்ங்னமெடுத்த அறிவிப்பது அவசரமில்லை. தாரகைக்கு வரவிடுக்குங் கடிதங்களை மெத்த நன்றியுடைய ஏற்றக்கொண்டு எங்களாற் கூடியளவு ஒவ்வொன்றையுந் தேர்ந்துபார்த்துத் தகுதியானவற்றைப் பிரசுரஞ்செய்வோம்.

தாரகைக்கு ஏசுந்ருமாராய் அல்லது காரியகாராயிருக்கப்பட்டவர்கள் தாங்கள் இவ்வருடத்துக்கு எவ்வளவு பிரதியெடுப்பார்களென்று தயவுபண்ணாததை மீ. ௫. திகதிக்குள்ளாகச் சொல்லியனுப்பவும்.

வரலாறு.

தனித்தனி கையொப்பக்காரருக்கு க. மாதத்துக்கு ஒரு செவ்வகாகவும், தபால் மார்க்கமாய்வாங்கிடுகொள்ளும் தனித்தனி கையொப்ப

காரருக்குத் தபாற் செலவுடன், க. மாதத்திற்கு க. செவ்வகாகவும், பென்சாகவும், பத்துத்தொடுத்த உய. பிரதிக்குள்ளாகக் கையொப்பம் வைத்துப் பணம் முன்னறக் கொடுத்துவாங்கும் காரியகாரருக்கு க. மாதத்துக்கு க. பென்சாகவும், அவ்விதமாய்த் தபால் மார்க்கமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளும் காரியகாரருக்குத் தபாற் செலவுடனே மூன்று மாதத்திற்கு க. செவ்வகாகவும், உய. பிரதிக்கும் அதற்குமேற்படவும் கையொப்பம் வைக்கும் காரியகாரருக்கு க. மாதத்திற்கு க. பென்சாகவும், அதபோலத் தபால் மார்க்கமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளும் காரியகாரருக்குத் தபாற் செலவுடன், மாதத்திற்கு க. செவ்வகாகவும் விற்ப்பும்.

அறிக்கைப்பத்திரங்களுக்கு முதன்முறை ஒருவரிக்கு, கடி. பென்னியும் அதன்பின் அடுத்தவரும் பதித்தல்களுக்கு ஒருவரிக்கு ஒரு பென்னியுமாக விரிவிய (Brevier) எழுத்துப் பருமமாகக் கணக்குப் பார்த்து வாங்கிடுகொள்ளப்படும்.

௫. வரிக்கு மேற்பட அனுப்பும் மரண சங்கதிக்கும், மல்வ சங்கதிக்கும், அறிக்கைப்பத்திரம்போலவே கணக்கிடப்படும்.

காத்தமெழுத்தக்கொள்பவர்கள் தாக்கல் வரவிடுக்குங் கடிதங்களை உதயதாரகையினது முகாமைத் துறைக்கு எழுதித் தபாற் செலவுகொடுத்தனுப்பவும்.

PROSPECTUS

OF THE MORNING STAR FOR 1844.

In announcing the intention of the supporters of the Morning Star to continue its publication through another year we have only to add, that the paper will be conducted on the same general plan as heretofore. Its columns will be filled with original and selected articles, on Education, Science and Religion, and other subjects of general interest, with brief notices of past and passing events. We shall aim to furnish all classes of our readers with as great a variety of interesting and instructive matter as is compatible with the narrow limits of our paper. We shall probably have, hereafter, less of selected and more of original matter than heretofore. It is also our intention to enlarge somewhat our News department.

It should be understood that the Paper has a two-fold object, which, in a sense, entitles it to a double claim on the patronage and support of the public;—viz: To embody in a permanent form the best and least (morally) exceptionable specimens of Tamil literature and language the country affords, and to afford a medium of communication with the native mind for those who feel interested in its improvement.

We have before stated that the present number of our subscribers is 750. Of these from 100 to 150 are Europeans or descendants of Europeans; 250 to 300 are natives educated to read English; and the remainder are natives having only a knowledge of Tamil. This statement will serve to show the comparative claims of these different classes on the Editor of the Star to consult their different tastes and wants, in the division and appropriation of the matter at his disposal. Besides this division, which refers to the intellectual condition of our readers, there is another to be regarded, of no less importance, in respect to their religious belief. We have among our readers heathens, Mohammedans, Roman Catholics and Protestants, besides a considerable number, who, we suppose have a sort of deistical faith. We wish to adapt the matter in

our columns to the edification of all these;—not to encourage them in adhering to an erroneous faith, or to cater to their vitiated appetites, but to give them that kind of reading which we consider best adapted to arouse their minds to thought and inquiry on practical and religious subjects.

Some of our readers have complained of the uninteresting character of many articles that have been inserted. Such should consider how wide a difference must exist in the tastes, dispositions and intellectual capacities of the various classes enumerated above; and that one person will often be greatly interested in what another may look at with entire distaste; and that which he is disposed to make a subject of complaint, another will be disposed equally to commend. We beg to assure our readers that we shall do the best that circumstances permit—to please all—to interest all—and to improve all;—and we shall hope for the continued aid and co-operation of our friends and patrons in furtherance of our object.

We do not think it necessary to state more particularly our arrangements for supplying the columns of the paper the coming year, both because the details of our plan are not yet fully decided on, and we wish to leave it open to such modifications as circumstances may render expedient.

The favors of Correspondents will be thankfully received and those of suitable character will be inserted as far as our circumscribed limits will allow.

The Agents of the paper are requested to send in their orders for the next year by the 5th proximo.

Terms of the Paper.

- To single subscribers, one shilling a quarter.
- To single subscribers by mail, (including postage)—one shilling six pence a quarter.
- To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, and pay in advance, nine pence each, a quarter.
- To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.
- To Agents, for twenty copies and upwards, six pence each, a quarter.
- To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, and one penny a line for the second and subsequent insertions, reckoning the type at Brevier size.

Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA. Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES; **MANEPY**—Mr. J. EVARTS; **BATTICOTTA**—Mr. W. VOLK; **WANNAR-PONY**—Mr. S. TAMBIAHPILLY; **NEGOMBO**—Mr. C. PERERA; **COLOMBO**—Mr. P. CANJEMANADER FULLY; **KANDY**—Rev. C. C. DAWSON; **TRINCOMALIE**—Rev. Geo. HOLE; **BATTICALOE**—Mr. S. A. ALLEGHCOON MUDELIAR; **MOOLLITEVO**—Mr. A. McFARLAND; **MADURA**—Rev. R. O. DWIGHT; **DINDIGAL**—Rev. J. J. LAWRENCE; **NEGAPATAM**—Rev. P. BATCHELOR; **TRIVANDRUM**—J. ROBERTS, Esq.; **MADRAS**—P. R. HUNT, Esq.

SUMMARY OF NEWS.

The Close of the Year.—The closing year should remind us of the close of life, to which we all are hastening, and lead us to a serious review of our past lives. It were well, on this occasion, to ask ourselves, to what purpose have we lived, thus far? Have we regarded the life that we now live in the flesh as the infancy of our being—the season of our preparation for the eternal world—the all-important period that is to give complexion to our future being and decide our destiny for heaven or hell? Have we rightly improved it by making the needful preparation for eternity? Are we certain that our happiness would be secure if the characters we now possess should remain unchanged forever? Are our desires and affections placed on objects most suitable to our immortal nature and high destiny? Are we ardently pursuing a course of self-improvement in knowledge, virtue and piety?—What sacrifices have we made for the good of our fellow-men, whom we are commanded to love as ourselves? Do we walk in the fear of God all the day, and do and say only those things that we think are pleasing to him? Or, have we cast off fear and restrained prayer, and devoted our time and thoughts to pursuits of pleasure and selfish ambition? Will our Bibles bear witness for us that we have been diligent in the study of those truths that are able to make us wise unto salvation? Will our past sabbaths testify, that we have honored God by frequenting his courts, and offering to him the incense of pure and acceptable worship? Do we by daily repentance, faith and good works, shew that we have been renewed in the temper of our minds and that the spirit of God dwelleth in us? Let us remember that “if any man have not the spirit of Christ he is none of his,” and that by Him only can we obtain eternal life and glory.

COLOMBO.

Visit of a U. States Frigate to Colombo—The United States Frigate *Brandywine*, Commodore Parker, having on board the Hon. Mr. Cushing, U. S. Envoy to the court of China, anchored in the Colombo roads on Friday evening, the 8th inst. The next day, Mr. Cushing and the Commodore landed under a salute from the Frigate and were received with a similar honor from the guns of the Fort. The Governor's carriage was in waiting to conduct them to the Queen's house. Mr. Cushing went on Monday to Kandy.—The Frigate sailed for Canton on the 20th inst.

CALCUTTA.

THE BENGALEE SPECTATOR IS DEAD—says the Editor of the *Friend of India*. The Conductors have lost a thousand Rupees within little more than a year, and, though their object was not gain, they have felt it prudent to desist from an undertaking which entailed a positive loss on them.

The object of the Journal was to discuss subjects connected with the welfare and improvement of the country. It was conducted with considerable ability, the Bengalee style was chaste, and as idiomatic as translations can be rendered, and the English composition did no little credit to the native Gentlemen who furnished it. Its politics were of a liberal cast. It looked for support therefore, both pecuniary and editorial, to the numerous youths who had received a liberal English education and who were supposed to have been thereby raised above the level of the vulgar prejudices, and to have imbibed that European thirst for knowledge, which increases with the supply. In both respects, the conductors have been miserably disappointed. Altho' there are hundreds of native youths who have received a liberal education, and are now employed in situations of trust, influence and profit, both under Government and by private individuals, they have taken so little interest in this enterprise, and have so completely failed to contribute to it, either by pen or purse, as to allow it to die a natural death. Some how or other, there seems to be the same disinclination to progress among those who have been made familiar with the finest models of European literature, which has characterized the disciples of the Vedas for twenty centuries, and kept the Hindus in a state of constant inferiority. Those youths whose minds have been imbued with the thoughts of Shakespear, and Milton, and Addison, and Johnson, and enriched with the study of mental and natural philosophy, seem to have dismissed all desire for improvement the moment they had gained the prize and obtained a situation. The “*Englishman*” seems to think that they are above taking a journal published both in English and Bengalee, and subscribe only for the English News-Papers: unhappily he is mistaken. After twenty years' labour in giving English instruction to native youth, and planting hundreds of them in situations of ease and comparative affluence, there are not one hundred and fifty-five who subscribe to the English newspapers of the Presidency, including the *Friend of India*. The national and hereditary lethargy has overpowered their spirit, and improvement is at an end.

It is now twenty-five years since the first News-Paper was published in India, and the number of Subscribers to all the native Journals little exceeds fifteen hundred. In no enterprise has so much talent and zeal been embarked as in that of the Native News-Papers, with so humiliating a result. The listlessness of this people is absolutely incredible, and appears to be

incurable If any thing could have been supposed capable of breaking up the sleep of ages, it must have been the spirit-stirring Gazette; yet the nation sleeps on as in the days of Vekramaditya. Let us fancy for a moment the same stimulants to have been thrown among the Chinese, and the same strenuous efforts to have been made to infuse intellectual life and animation into them which have been so lavishly employed on the Hindus and how different would have been the result. We are sorry, very sorry, that the "Spectator" is dead, both for its own sake and for its influence on future efforts, but we are not sorry it is dead before Mr. GEO. THOMPSON leaves the country. It will serve to open his eyes to the deep lethargy which pervades the section of "enlightened natives" whom his eloquence roused for a time into a kind of galvanic action, which has been succeeded by as profound a slumber as that which existed before his arrival. He will now be able to comprehend the difficulty of introducing permanent improvement among a body which shows so few symptoms of vitality.

Robbery at Calcutta.—The "Hurkaru" states that an extensive robbery of shawls of the value of 20,000 Rupees has recently been committed in Calcutta. We are happy to learn that the Police have succeeded in discovering a part of the stolen property, and that other property stolen by the same parties has come to light.—*Friend of India.*

Steam versus Wind.—The *Hindustan*, Captain Redman, which left Madras on the 12th October, was only reported yesterday. She has made one of the slowest passages on record, having been forty-two days in the passage. The "Bentick" Steamer came up in 3 days.

LAHORE.

The *Delhi Gazette* gives the important intelligence that Rajah Golab Singh has at length arrived at Lahore, with 20,000 of his well disciplined mountain soldiers, and has assumed the Government of the Punjab. He has at once refused to accede to the pecuniary demands of the refractory troops of Heera Singh, which have been urged with such insolent importunity, and will doubtless put them down by force. All the foreign officers including General Ventura are to quit the service.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Packets by the Overland mail for November, reached Jafina on Saturday the 23d instant, having been brought by the *Seaforth*, which reached Colombo, on the 19th instant.

In *Ireland*, a great Repeal meeting had been announced to take place at or near Clontarf, on Sunday the 8th of October. The day before the meeting, the Government issued a proclamation forbidding the meeting and threatening the penalties of the law on all who should attend. Previous to this fresh troops had been despatched to Ireland, and extensive military preparations had been made in Dublin, to give effect to the proclamation. The Committee of the Repeal association met immediately after the proclamation appeared, and issued a counter manifesto, declaring that as the resolution of Government had been so long delayed, it would be impossible to give the proper notice to the people, but calling upon the Repealers to return to their own dwellings and not to run the risk of a collision. Great efforts were made to prevent the assembling of the people, and messengers were despatched by Mr. O'Connell to all the towns and villages which were expected to send their contingent to the gathering. On Sunday morning, however, immense crowds, ignorant of the proceedings of the previous evening, came into Dublin, and the streets were filled with groups anxiously reading Mr. O'Connell's proclamation. The road to Clontarf was covered with troops, and bore the appearance of a campaign, while thousands of persons proceeded towards Clontarf to see the military display and apparently influenced only by feelings of curiosity. Notwithstanding the excitement of the scene, the whole passed off without the least accident or disturbance, and before dark the people had quietly dispersed, and the troops had returned to barracks.

Subsequently Mr. O'Connell and several others were indicted on a charge of conspiracy, &c. and gave recognizances to attend the court of Queen's Bench on the first day of the ensuing term.

In *Wales*, the violent proceedings of the Rebeccaes are continued, though with some abatement.—Having destroyed all the toll gates, they now act as incendiaries, burning ricks of hay and other property of the farmers. One night, a farmer named Richards, who had at the time bailiffs in his house for arrears of rent, had his farm visited by about 100 Rebeccaes, with their faces spotted with black. They threshed out all his corn, packed up the straw, and carried all his corn, straw, and stock off the premises; they then ordered him out of the house, and packed up his furniture which they took away. Having ordered the bailiffs, who were afraid to interfere, to be off, they carried all away with them, the bailiffs have been unable to discover where. The farmer says he does not know any of them nor where they have carried his goods.

The Revenue returns for the Quarter ending October 10, when compared with the corresponding period of last year, show an increase in the Excise, of £240,515; the stamps, £18,886; the taxes, £16,663; the crown lands, £7,500; the income tax, £1,743,060; and a decrease in the customs, of £414,469; and in the Post office, £8,000.

காத்தப்பிரத்தியுத்தரர்.

D. Riggs, Averankal; Candon Poodan, Canabeka; H. Bushnell; A. D. Eddy; தெல்விக்கர் பன்னீக்கட ஓர் மருட்கன் C. L. C. யாழ்ப்பாணஞ் சிதாரிவிருக்குத் தக்கக் கிளை சிதார்கன்; வண்ண கசிரிற் குறிச்சியில் இருக்குஞ் சணக்கரும் ஒருமும்; அதமநருமம் ஓர் கிளிநொயன் என்ற இக்கடித்தகனெல்லாம் வந்தசொந்தன. அவைகளைப் பார்வைபட்டு இனிமேற் பிரசுரஞ் செய்யலாம்.

To Correspondents.

The *Hymn for Christmas*—by our friend F. C. G. is not destitute of poetical merit;—but in the crowded state of our columns, we are obliged to decline its publication.

புதின சங்கதி.

யாழ்ப்பாணம்.

வாரடமுடிவு.

இவ்வருடம் முடிந்தபொகலிருக்கிறதினாலே, காக்கச் சல்லாரு ம் இத்தற்கு முன் செய்த காரியக்களை எடுத்துப்பார்க்கவேண்டியது. உணரப்போல் உள் பிறப்பானவைச் சினைக்கவேண்டுமென்று அண்டவன் இத்தருளின கற்பனையை நினைவேற்றிடுமே! இவ்வருடத்தில் வெகு வெகு சிவாத்துமாக்க காலஞ்சென்றபோக ஆண்டவன் எக்களை வைத்துக்காப்பாற்றினது எவ்வளவு தபையென்றுப் பாருங்கள்.

சுங். பி. பெர்சிலவ ஐயரவர்க்கு தான் இனதாபித்ததமிழ்ப்பள்ளிக்கூடக்களிற் கற்கும் வித்தியார்த்திகளை இத்தமாதம் உல. நி. கதி. புதன் கிழமை இராத்திரி வண்ணார்பண்ணையிற் கோவிலிற்சேர்த்து, அவர்க்கு கற்றிருக்கும் படிப்புனை அரங்கேற்றினதும் லாமற் பத்திப் பின்னைக்கு மாத்திரம் விலை உயர்ந்த சாலவை வேட்டி உபகாரமும் கொடுத்தார். அவ்வணயிற் கச்சேரிப்பித்திந்தரகன்தலை ஒருவராகிய ம. நி. பி. பேரிப்பராயமும் பின்னயவர்களும், அமலிகைபாகர் கிள்ளத்தம்பியவர்களும், பேரிசிலையர் பன்னீக்கடத்தவார்த்தியாராகிய கணகரற்றையவர்களும் கிறிஸ்துமார்க்கக் குருமாரசெய்துவரும் சண்மயிற் அனுகூல சிந்தியைப்பற்றி ஒருவர்மாதியொருவர் பிரபந்தகளைப் பண்ணினார்கள். அப்பிரபந்தக்களோ செவிக்கொபமாகவும், மனதுக்குப் பூசணமாகவும், அறிவுக்கு வளர்த்தியாகவும் இருந்தன.

இன்னும், சொல்லப்பட்ட ஐயரவர்களுடைய இக்கூடக்கப்பள்ளிக்கூடத்திலும் மானுக்கா கற்றிருந்த படிப்புக்கள் இத்தமாதம் உல. தெயத செய்வாய்க் கிழமை அரங்கேற்றப்பட்டன. சிமத பின்னைக்கு விஷயுயர்ந்த புத்தகங்கள் உபகாரக்கொடுக்கப்பட்டன. அவ்வண்ணயிற் பரிசொத்தனக்கிடையக்கிடையே கிறிஸ்து மானுக்கர் எழுமியிப் பற்பல விருத்தார்த்தகளைப் பிரசுரம்செய்யணைக்கப்பட்டார்கள்.

NESTORIAN CHRISTIANS.

களைத்தோரியன் கற்றைவர்களைக் குறித்துச் சென்றபோன ஆவணி மீ யளக் தூட்டதாய் வந்த கடித்ததைக்கொண்டு அறிக்கிறதென்னவெனில், தலுக்கர் அக்கிளிநொயர்க்குடைய சிராமக்களையுங் கோவிலகளைடிமெரித்துத் தானியங்களையுமுற்றி அபகளையுமாண்பெண்ணென்ற பருத்தநிலின்னி ஓரடியாய்க்கொண்டு செய்துபோட்டார்கள்.

அட்டவணை.—CONTENTS

Beachi's Instructions, &c.	255	வேதயொருக்கம்	உரகக
Abridgement of Good's Book of Nature	256	உட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்	உரகக
Mr. Poor's Letter to his late Pupils—No. xv.	258	இலக்கணயின் விருத்தி	உரகக
On the Christian duty of being anxious about the salvation of others	260	அனுமரணம்	உரகக
On the attributes of God	261	பெய்க்கடவுள் இலக்கணம்	உரகக
Cural—Panchangum	262	குறள்—பஞ்சாங்கம்	உரகக
Prospectus	264	பிரஸ்தாவண	உரகக
Terms of the paper	255	வரலாறு	உரகக
Summary of News	ib.	புதினங்கள்	உரகக